

Cap Vermell

Capdepera i Cala Rajada - nº 268 - any xxv - agost 2005

Emotiu homenatge a Joan Rai

**FESTES DE SANT ROC
I SANT BARTOMEU
2005**

Cap Vermell
agost 2005

nº 268
Obra Cultural Balear

Capdepera
i
Cala Rajada

Hem fet aquest número:

Joan Rai
Pep Terrassa
Jaume Fuster
Paco Galià
Llucià Rinyon
Berta Liesegang
Felip Esteva
Miquel Piris
Lluís Cerrada
Mª Àngela Melis
Joan Torres
Sebastià Ferrer
Pau Alemany

Cap Vermell
ofereix les seves planes per a difondre qualsevol opinió, notícia o xafardeig que vulgueu fer.

Si teniu res a dir dels comentaris publicats, teniu a la vostra disposició les planes d'opinió i cartes al director

Dipòsit legal
1197/80
Imprès a
SIBA
Santa Margalida

Amb el suport de la Direcció General de Política Lingüística

Portalet

La gent d'una certa edat se'n recorda dels anys de major esplendor de can March. Cala Rajada anava a l'aire, quan arribaven els senyors. I després venien les inoblidables sessions de cine a la fresca a la terrassa del palau, les comandes de peix bo, els jocs organitzats en el jardí per als nins del poble, les vetlades de sarsuela, la farmaciola de les monges pagada per dona Elionor...

Davant la manca de justícia social d'un règim polític injust, a can March varen fer molta caritat i ajudaren molt als més desvalguts. Això passava arreu de Mallorca: molts de senyors feien almoina a la gent del "seu" poble, i el poble n'estava agraït. La gent tenia perfectament assumida la divisió social entre pobres i rics, cadascú en el seu lloc.

Avui, la democràcia ens ha volgut fer creure que tots som iguals davant la llei i que les oportunitats són les mateixes per a tothom. La realitat, en canvi, s'obstina a demostrar que davant la llei n'hi ha que som més iguals que els altres. Els senyors encara són els senyors i convé tenir-los contents. De manera que si, contravenint la llei, hi ha senyors que ocupen espais que són d'ús públic, això s'ha d'acceptar amb l'agraïment i el servilisme que se'ns va inculcar en temps de la dictadura. I fins i tot els hem de demanar perdó si algú posa en entredit els seus privilegis i s'atreveix a molestar-los.

El "Fomento del Turismo" va oferir, aquest mes d'agost, una de les festes més ridícules que persona humana es pugui imaginar, amb motiu del seu primer centenari. La llista d'artistes que hi actuaren, amb les excepcions que vulgueu, feia empegueir, amb Karina com a figura central. A més, va ser una festa totalment castellanitzada, i és que el seu president, el Sr. Vicens, que fa un parell d'anys, a la Plaça Major, es va omplir la boca de reivindicació de la nostra llengua, ha fet molta de via, d'aleshores ençà. Cap a pitjor, evidentment. Avui, el "Fomento" no fomenta res, és un fòssil, no serveix més que per fer nosa i per organitzar exposicions retrospectives, dels seus anys d'esplendor, perquè el que és avui en dia... Per acabar-ho d'adobar, el "Fomento" es va permetre el luxe de fer un lleig monumental al Delegat del Govern, Ramon Socias, a qui deixaren de banda amb motiu de la festa, en un acte de sectarisme que acaba d'invalidar aquesta decrepita entitat. En canvi, a la taula presidencial hi van fer seure Pedro J. Ramírez. La pregunta és inevitable: per què? "El Mundo" i tot el que envolta el diari més representatiu del nacionalisme espanyol radical i exclouent, estan semblant molt de malestar entre la societat mallorquina. Això també ho haurien de saber per devers el "Fomento".

No es pot viure de records. A principis del segle XX, el "Fomento del Turismo" va tenir un sentit. Avui no en té cap ni un. No convendria que es plantejassin, els seus responsables, la possibilitat de plegar, de dissoldre's i desaparèixer. Mentrestant, qualsevol subvenció que els arribi és tudar els doblers directament.

Plaça des Sitjar

Música

Els mesos de juliol i agost són molt prolífics, musicalment parlant. A banda de les actuacions en el marc de les festes, sempre hi solem trobar una sèrie de concerts prou interessants. No cal tornar a comentar la gran qualitat de les Serenates d'Estiu, tot un referent musical i cultural del Llevant -i de tot Mallorca, ens atreviríem a dir- que enguany ha tornat a estar al més alt nivell. Al nostre parer, l'actuació del trio de Jacques Loussier va resultar memorable.

Una altra iniciativa que va assolir un èxit notable va ser el "Curso de Percusión", que va tenir lloc entre el 15 i el 20 d'agost, organitzat pel professor de l'Escola de Música de Capdepera, David Ortiz. En aquesta primera edició aconseguí reunir un grup de professors de gran prestigi com Dave Samuels, Àngel Pereira, Nan Mercader, Mercè Torrens i el mateix David Ortiz, i comptà amb un nombrós grup d'alumnes. Dia 20 es dugué a terme el concert de fi de curs, amb participació de professors i

alumnes, que entusiasmen del nombrós públic present al Teatre Municipal.

Ja dins el programa de les festes, dia 21 poguérem escoltar el concert de les pianistes Noemí Dalmau i Jenny Borgatti, a dues mans, també celebrat al Teatre Municipal, d'un nivell extraordinari. De la seva banda, les corals del poble ens oferieren sengles concerts: dia 14, la coral "Sol Neixent", a l'església del Carme; dia 23, La Coral s'Alzinar, a l'església de Sant Bartomeu, i dia 24, la Coral Gabellina, a la plaça des Sitjar, en un espectacle que comptà amb la col·laboració de músics i dansaires que contribuïren a l'èxit de l'actuació. I enguany, un afegitó que va resultar una agradable sorpresa i que comptà amb la resposta massiva de la gent: "Camí de l'èxit Júnior", amb participació de la cantant local Aina Beth, qui, a més, va resultar guanyadora de la gala i que marxà quarta a la classificació absoluta. Enhorabona.

La Banda de Música omplí de música una de les vetllades de les festes, amb el tradicional concert en què col·laboraren, una vegada més, un nombrós grup d'exmúsics; les bandes sonores de pel·lícules fore l'eix central d'un concert molt entretingut. D'altra banda, la Banda animà, i com!, el sopar a la fresca, mostrant el magnífic estat de salut de l'agrupació

"SANOS NOSTRA"

CAIXA DE BALEARS

Oficina de Capdepera
Plaça de la Constitució, 1
Oficina de Cala Rajada
Elionor Servera, 77
www.sanostra.es

Cap Vermell

musical i la seva versatilitat; en aquesta actuació, a més de l'esperada col·laboració de Suso Reixach, es presentà en públic un nou cantant que ens sorprengué a tots pel seu swing: Til Westerbarkay. La Bandeta, de la seva banda, oferí un concert dia 21 de juliol a la plaça des Pins.

I per acabar només ens falta nomenar les verbenes, Sant Roc i Sant Bartomeu, enguany més fluixes, ja que incomprendiblement l'orquestra Plateria no aconseguí entusiasmar el públic. Per als joves, tres concerts de rock a sa Gravera, s'Alzinar i es Polígon, respectivament, dels quals n'hem de destacar l'actuació de One Foot, Anegats i, molt especialment, de MClan.

Homenatge

El pintor gabellí Joan Rai, tornà a exposar, com en els darrers anys, durant les festes de Sant Bartomeu, a Can Creu d'Inca. Però enguany la inauguració de l'exposició va ser molt especial. A l'acte també es presentà el seu llibre "A la recerca d'un poble perdut", que recull una àmplia selecció d'escrits, la majoria publicats a "Cap Vermell", a cura de Pere Juan Tous i Haike Nottebaum. L'acte constituí un vertader homenatge a Joan Rai, amb gran presència de públic -la sala d'exposicions i la terrassa resultaren insuficients. Hi hagué parlaments del batle, el regidor de Cultura, de Pere Juan Tous i del mateix autor, qui agrai la presència de tants d'amics i l'esforç dels qui han fet possible l'edició d'aquest llibre.

Dia 28 d'agost, la revista "Brisas" publicà una extensa entrevista amb Joan Rai realitzada per Llorenç Capdellà, prologuista de l'obra a què ens referim.

Evidentment, "Cap Vermell" se suma a aquest merescut homenatge a un artista a qui, per moltes raons, ens uneixen tantes coses. I és que Joan Rai, entre d'altres coses, és un dels pares de la nostra publicació.

Cursa popular

La tradicional cursa atlètica de Sant Bartomeu se celebrà dia 21 d'agost, amb la participació de 169 corredors de distints grups d'edat. El guanyador absolut fou Guillem Duran, seguit de Tomeu Riera i d'Ivo Coca. La primera dona va ser Melina Sagrera, com sempre.

Resultats per categoria

-Pre-iniciació: 1r Guillem Jordà, 2n Bernat Muntaner i 3ª Marha Stiansen

-Iniciació. Masculí. 1r Joan Contestí, 2n Pep Esteva i 3r Colau Sureda. Femení: 1ª Carme Sureda 2ª Laura Flaquer i 3ª Rocio Pazos

-Benjamins. Masculí: Miquel Colom, 2n Lluís Crespo i 3r Guillem Contestí. Femení: 1ª Àngela Aso, 2ª Júlia Fernandez i 3ª Aina Esteva

-Alevins. Masculí: 1r Miquel Muntaner, 2n Joan Aso i 3r Javier Maya. Femení: 1ª Aina Contestí, 2ª Montse Monjo i 3ª Núria Barbón.

-Infantils. Masculí: Lluís Galian, 2n T. Fajardo i 3r

M.Mercant. Fememí: 1ª Sarahzed Rabaï

-Cadets. Masculí.: 1r Toni Serapio, 2n Rubén Castillo i 3r Andreu Navarro. Femení: 1ª Tamara Morenoi, 2ª Celeste Fernández

-Juvenils: 1r Colau Colom, 2n Rubén Castrillo i 3r Xisco Vivas i Xisco Barbón

Pel que fa a la categorai local, la primera femenia hem dit que va ser Melina Sagrera (22ª) d'Enrique Peña (12è) i Xisco Barbón (17è)

Ploma de ferro

Enguany, per dotzena edició consecutiva, l'Ajuntament va convocar el concurs de narativa curta "Ploma de Ferro", dins el programa d'activitats de Sant Roc i Sant Bartomeu.

Dia 17 d'agost es reuní el jurat d'aquesta edició, format per Francisca Aina Marcé Sabater, guanyadora de l'ay 2004; Bartomeu Martí Florit, escriptor i membre de l'Obra Cultural Balear; Jaume Miró, escriptor i director teatral; Maria Isabel Vives, regidora, i Maria Àngela Melis. S'hi havien presentat un total de 34 obres, d'autors de diferent procedència geogràfica: de Barcelona (4), Sant Boi de Llobregat, Amposta, Calella, Girona, Mataró, Badalona, Madrid, Sant Joan de les Fonts, Castelló de la Ribera, Consell(2), Artà (2), Palma (2), Inca (2), Lloseta, Ses Salines i Capdepera.

La guanyadora del concurs ha estat la valenciana Aïda Estrada i Company, amb l'obra "Al meu assassí, o la nina que ja no sóc". El premi té una dotació de 900 euros.

Així mateix, es varen atorgar dos accèssits: un a l'escriptor de Consell, Manel Santana Morro, per l'obra "Celtis australis"; i un accèssit local a Gabriel Torres Malpesa, per l'obra "En Romeu".

Si no hi ha res de nou, les obres seran publicades en una edició especial de "Cap Vermell". Com sempre.

Esport

Si les festes són abundosos els actes musical, també ho són quant a actes de caire esportiu, que en alguns casos serveixen per poar a punt la maquinària dels equips locals. Ja ens hem referit a la cursa atlètica. Pel que fa al futbol, en el Trofeu de Sant Bartomeu, l'Escolar guanyà al Cardassar per un contundent 6 a 3, en un partit típic de pre-temporada, en el qual el joc no va estar en consonància amb el número de gols. Això sí, hi hagué més públic del que és habitual. D'altra banda, el bàsquet local continua donant-nos satisfaccions: després d'un interessant campus que comptà amb la presència de figures de primer nivell i una gran participació, s'organitzaren altres dues activitats amb molt bona acollida. En primer lloc, la maratón de bàsquet, amb una participació de quasi cent jugadors de tota la comarca de Llevant, que en equips de tres i "tots contra tots" jugaren durant sis hores ininterrompudes. L'altra esdeveniment va ser del torneig que enguany disputaren l'Atlètic Escolar i el Porto Cristo, masculins, i l'Atlètic Escolar, s'Estanyol i Sant Llorenç, femenins. I encara referit al bàsquet, deixam

constància que se celebrà l'assemblea anual del club, en la qual es presentaren els comptes, un resum de les activitats de l'any anterior i els projectes per la propera temporada, que podria suposar un increment del nombre d'equips federats.

Torre.

Dia 28 de juliol, amb un notable desplegament de mitjans informatius ("Cap Vermell" no hi va ser convidat), els consellers Miquel Àngel Flaquer i Bartomeu Vicens feren entrega al batle Joan Ferrer i a la regidora Pilar Garcia d'una subvenció de 18.000 euros per a la reforma de la torre de Miquel Nunis, dins el recinte del castell de Capdepera, reforma que està pressupostada en 36.000 euros.

Ca ses Monges

Ja informàrem que l'edifici de ca ses Monges corre perill d'esser esbucacat i ser substituït per un edifici d'habitatges. Sembla que la iniciativa popular per a la seva conservació, que passaria per una declaració de Bé d'Interès Cultural pel Consell de Mallorca, ha estat desatada i la Comissió de Patrimoni vé a dir que si que, a banda del possible atractiu emblemàtic, arquitectònicament no presenta interès suficient. Amb tot, s'aconsella que sigui inclòs en el catàleg d'edificis singulars de l'Ajuntament, que en garanteixi la preservació dels exteriors, especialment la façana principal i la capella. Bé, resumint: se'n renten les mans i passen la pilota a la teulada del veí.

**CLÍNICA
DENTAL**
Cala Rajada

pròtesi removable
pròtesi fixa
ceràmica
reparacions de pròtesi
empastats
neteges-extraccions
endodòncies
tractaments

Carrer Faralló, 54-1er D (davant hotel Alondra) -07590 CALA RAJADA
Telèfons 971 564 860 / 971 564 409

Incidents

El PSM de Capdepera va demanar al Ple de l'Ajuntament que s'aclareixin els fets ocorreguts a la platja de Canyamel el passat mes de juliol, en què es varen veure implicats quatre guàrdies civils i un empleat dels patins, que acabà amb un escàndol notable i l'intercanvi de denúncies. El cas es va dirimir amb un judici ràpid que acabà amb la retirada de les denúncies per part dels advocats dels implicats.

Renous

L'estiu a Cala Rajada s'ha convertit en sinònim de renou, especialment als carrers del centre urbà. I la situació va a més, amb nous locals i ofertes més agressives. Al mes d'agost es produïren dues manifestacions de veïns per a protestar pels escàndols nocturns i per demanar el tancament del local "Mallorquí". Després dels pertinents informes de la policia local, el Batle, Joan Ferrer, decidí clausurar aquest establiment, la qual cosa constitueix un fet sense precedents en el nostre municipi. Res a dir, llevat que resulta lamentable que les administracions no actuïn fins que no hi ha pressió popular i no ho facin d'ofici. Hi ha més locals que incompleixen els requisits exigibles? Tots tenen tots els permisos?

Tot inclòs

Salvador Escrivà, un comerciant local, va iniciar mesos enrere una campanya de recollida de firmes (ja en té més de 300) que ha presentat al Defensor del Poble al costat d'una queixa pel sistema d'oferta hotelera conegut com "tot inclòs". Aquesta campanya, que segons Escrivà no va contra els hotelers sinó contra els majoristes de viatges, pretén conscienciar la població davant el problema que suposa aquest sistema de comercialització, que guanya terreny any rere any i que provoca un greu impacte econòmic en l'anomenada oferta complementària (bars, restaurants, comerços d'alimentació...) Escrivà ha presentat una denúncia davant el fiscal general de l'Estat i davant el Ministeri d'Administracions Públiques, que va ferefectives a Madrid; així mateix, s'ha adreçat al batle de Capdepera i al president de la Pime. L'Associació de Restauració de la Pime de Mallorca li ha donat el seu suport. Com bé recorda Escrivà, en el Fòrum Turístic de Capdepera, que se celebrà el passat mes de febrer, les autoritats autonòmiques es varen comprometre a lluitar per un turisme de qualitat i per potenciar l'oferta complementària, però la realitat, ara mateix, va per un camí completament distint.

Club Nàutic

Enmig del renou de trompetes que anuncia l'apocalíptica ampliació del port esportiu, el Club Nàutic va celebrar la seva festa anual, el passat dia 27, en la qual es va aprofitar per lliurar els diplomes de les activitats desenvolupades aquest estiu, com ara distints cursos de vela. Però, a més, aquesta festa va ser la primera, després de setze anys, sense la presidència de Climent Garau. I és que el passat mes de juliol es va dur a terme el procés electoral per a renovar els òrgans de govern d'aquesta entitat, que donà com a resultat que en sortís elegit president, Miquel Rossell; vicepresident ho serà, a partir d'ara, Manuel López; el secretari serà Jaume Tous, i el tresorer, Fernando Gili.

Vandalisme

El vandalisme, aquest esperit de destrucció de les obres

GRUP MUNTANER - RIBOT, S.L.
Antonio J. Muntaner Pomar

FINISTERRE, S.A.
SEGUROS

CATALANA OCCIDENTE
Seguros

novomedic, s.a.

POMPAS FUNEBRES

Ferruqueria
Tel. 971 81 81 43

C/. S'alzinar, 18 - 07580 CAPDEPERA
Tel. 971 56 30 96 - Tel. Mòvil 617 39 29 29 - Fax 971 56 53 10

SA BOTIGUETA
carrer ciutat, 38
Can Jeroniet

Productes ecològics
fruites i verdures fresques.
pa, cereals, mel, ous, iogurt,
llet, fruits secs ...

productes mallorquins
setmanalment et duim a ca
teva la fruita i verdura de
temporada.

Informa't al tel.: 971 819 480

Capdepera

de la civilització, està fent molts d'adeptes per devers ca nostra. Més que no n'havia tengut mai. Els seus estralls, principalment a l'estiu, es deixen sentir pertot arreu: places, carrers, platges, jardins, pinars..., però els vàndals, enguany, sembla que han agafat una certa dèria per fer malbé els fanals del passeig de Cala Gat. Dia sí i l'altre també, les esferes de vidre han estat trencades pels nous bàrbars, això quan no ha estat el fanal sencer el que ha estat arrabassat sense pietat. En algun moment puntual, n'hem arribat a comptar vuit de fets malbé. I, amb la mateixa contumàcia que els vàndals s'han dedicat a espanyar, els responsables municipals s'han entestat a adobar les malifetes, amb una rapidesa digna d'elogi. Com ha de ser. Ara, també convendria que algun dels més de quaranta municipals que tenim a sou fes labor preventiva i evitàs, ni que fos una vegada, que els brètols se'n sortíssin amb la seva amb total impunitat.

Jardins

I ja que hem anomenat els jardins de passada, detenguem-nos-hi ara una mica més. Bé, jardins, el que es diu jardins, no en tenim cap, ni a Capdepera ni a Cala Rajada ni enlloc. Tenim quatre gavetes, dues parades i tres rotondes, és a dir, succedanis amb els quals ens hem de conhortar de la manca d'espais vertaderament pensats per a aquesta forma de vegetació civilitzada que són els jardins. Ara bé, si aquest és un aspecte en el qual som tan deficitaris i, a més, les quatre taques de verd que tenim es troben en total estat d'abandó, l'aspecte pot acabar resultant patètic.

I, per desgràcia, al llarg de molts d'anys, sempre ha estat així. Però com que darrerament sembla que hi ha hagut un canvi de rumb en aquesta qüestió, i rotondes i parterres presenten un millor aspecte, convé que dir-ho ben fort, a veure si els responsables municipals s'animen a continuar pel camí emprès, de manera que quan se'n vagin els turistes no es relaxin i el poble continuï oferint el mateix bon aspecte que ha tengut durant l'estiu.

Amics de Tilloli

Dia 30 de juliol a la Torre de Canyamel se va dur a terme el Vè concert a benefici de l'escola-internat de Tilloli. L'event va ser tot un èxit musical i de públic esgotant-se totes les entrades. L'associació organitzadora vol agrair a l'Ajuntament de Capdepera, el seu patrocini, i l'ajuda rebuda dels col·laboradors que fa possible aquest concert benèfic.

La recaptació va ser de 18.084 euros, comtant la fila 0 que serà remesa per a la construcció de l'escola i pel manteniment de l'internat, ja construït gràcies a les aportacions d'altres anys.

L'actuació musical va ser a càrrec dels "solistes de sa Simfònica", un quintet format per presitgiosos solistes de l'Orquestra Simfònica de les Illes Balears.

PREGÓ

FESTES DE SANT ROC i SANT BARTOMEU

Maria Antònia Gomis

Bones tardes, cala-rajaders i gabellins. I bones tardes tota la gent que, d'una manera o d'altra, es vol afegir a les nostres festes de Sant Roc i Sant Bartomeu. La festa ja ha començat!

Sí, la festa ha començat amb aquest cercaviles que ens ha servit per a obrir les finestres, de pinte en ample, a la bulla i a l'animació. Ens trobam en el lllindar del programa, és a dir, en el lllindar d'uns dies especials – excepcionals, en molts d'aspectes– plens d'actes i d'esdeveniments variats i heterogenis. Són les Festes de Sant Roc i Sant Bartomeu, que han preparat gent d'aquí, que seran protagonitzades majoritàriament per gent d'aquí, i de les quals en gaudirà gent d'aquí. Però volen ser també unes festes per a la convivència, festes per a establir ponts i lligams entre nosaltres i tots els que arriben de fora per a treballar o per estiuejar. Efectivament, volen ser les festes de tots.

Enguany, a més, tot el cicle de festes del poble, tant d'estiu com d'hivern, compten amb un teló de fons igualment excepcional: el de la celebració de l'Any de la Llata. Per tant, em sembla obligat dir unes paraules al respecte. I la cosa que se m'ocorre és que les festes populars –i aquestes ho volen ser– han de beure de la mateixa font d'on xuclen les nostres arrels com a poble. Per tant, m'agradaria que aquestes fossin unes festes amb l'esperit de les vetleries, d'aquelles trobades en què gabellins i cala-rajaders érem capaços de donar un caire lúdic a allò que no era més que una part de la jornada laboral. Nosaltres, ara també, hem de ser capaços de vestir amb l'ànima de la festa la nostra vida quotidiana, el nostre discórrer diari. No per fer brins ni llata, segurament, sinó per esmerçar-nos en altres activitats pròpies del temps que ens ha tocat viure.

Facem, doncs, de les festes de Sant Roc i Sant Bartomeu, una gran vetleria. Cantem i riguem plegats, conscients que, com antany, formam part d'un mateix poble, amb un mateix futur. Salut i força per a tots els qui n'hagin de mester. Bones festes a tothom!

DES D'ES BANC DE SA PLAÇA

Els nostres amics Roc i Tomeu, dos festers dels qui ja no en queden, s'han trobat ben emmig de la plaça de l'Orient, sota un sol de justícia. Com cada dia, passen revista a tot el que es mou davant el seu nas, a més de petar la xerrameca al voltant dels esdeveniments del nostre poble. Si els deixassin, en poques hores arreglarien el món.

Vet aquí el que hem pispat de la seva darrera conversa...

- Roc?
- Tomeu?
- Que trobes que n'hem de xerrar?
- *I en podem xerrar, si vols...*
- Crec que estaràs d'acord amb mi si dic que ses festes d'enguany han estat, com a mínim, polèmiques.

- *Bé, sí, però ses festes sempre ho són, polèmiques.*
- I enguany, més.
- *I enguany més. Especialment devers Cala Rajada. Sa gent està empenyada.*

- Jo i tot, vila-rotger com som, he de reconèixer que ses festes de Sant Roc varen ser un desastre.

- *Un desastre estrepitós. Sa verbena, en bon diumenge i amb aquelles dues orquestres que engegaven sa gent, va ser deplorable; de s'emblemàtic concurs de paelles només puc dir que enguany l'han sentenciat a mort; es focs artificials varen recordar ses revetles d'es anys 40; sa vetlada de rock a sa Gravera, un desastre, amb algun d'es músics participants, a qui pagarem s'actuació amb es nostres impostos, convidant es personal a emporrar-se... En fi!*

- No et faré gens de plet. Sa raó et passa per damunt

Sortida de la Cursa Popular de Sant Bartomeu

es cap.

- *A Cala Rajada, ses festes del Carme han guanyat terreny a ses de Sant Roc i ara crec que s'Ajuntament no sap què ha de fer. Jo crec que voldrien fer desaparèixer Sant Roc, però no gosen...*

- *...I han optat per deixar-les morir d'inanició.*

- *Si inanició vol dir debilitat, idò sí, això sembla. Però, vius, fins allà on jo sé, aquest debilitament de Sant Roc no ha significat un augment de sa dotació del Carme. Crec que sa partida que va rebre sa Confraria enguany, no va bastar ni per pagar sa verbena.*

- *A Cala Rajada voleu dues festes, i això no pot ser.*

- *Jo no vull res. Més ben dit, sí que vull: vull que s'aclaresquin, i que no es pastelegi més aquest assumpte. Per què no consulten què vol, sa gent?*

- *Jo, lo que no entenc, d'aquesta situació, és on se'n va es pressupost de festes.*

- *A Sant Bartomeu, evidentment.*

- *A Sant Bartomeu, dius? Explica'm on, exactament.*

- *Per començar, a uns focs artificials de primera; després, a dur grups de fora d'aquests que costen euros a voler, com MClan o s'orquestra Plateria.*

- *Uept, aquí! A sa Plateria no me la toquis. Vaig xalar amb aquesta banda! Que ho són de bons!*

- *Jo també, que vaig xalar, però això no lleva que costin molts de doblers. En qualsevol cas, costin o no, ses festes de Sant Bartomeu, en general, varen anar prou bé.*

- *A part que sa Nit de Foc es va haver d'ajornar, per mor de sa pluja.*

Poques paelles, però bones! Els guanyadors d'enguany.

- Tomeu, això són causes de força major, que no es poden imputar a s'organització.

- És vera. Saps quin és es secret que Sant Bartomeu sortís bé?

- Sí que el sé, tant com tu: ses festes de Capdera anaren bé perquè no es varen fer experiments: es concerts de ses corals, es de sa Banda de Música, sa verbena, ses carreres de cavalls... ara fa dos anys que es fa un concert jove, amb grups de cert renom, molt ben acollit; idò benvengut sigui, si hi ha pressupost.

- És cert, sa gent no vol coses rares. Es pot discutir si s'orquestra que ha de tocar a sa verbena ha de ser un s'altre, si ha de ser d'es poble o de fora Mallorca, però sa verbena és sa verbena. I tot lo demás, igual. Sa pólvora, ja fa estona que està inventada.

- I perquè sa polèmica acabàs de prendre cos, es dia de Sant Bartomeuet aparegueren aquells pasquinets, reclamant unes altres festes i sa creació d'una comissió.

- No hi estic d'acord, Roc.

- No vols que es creï una comissió?

- No; no vull que es tiri sa pedra i s'amagui sa mà. I

això es lo que es va fer amb sos pasquinets. Qui tengui res que dir, que doni sa cara. Hi ha suficients vies d'accés: es partits polítics, ses associacions de veïns, "Cap Vermell", "Faxdepera", tota sa premsa de Mallorca...

- D'acord, d'acord, però veuries amb bons ulls que es creàs una comissió de festes?

- Ja n'hi havia una, i es va deixar perdre. Però sí, ho veuria bé. És més, crec imprescindible recuperar s'esperit democràtic de ses festes, amb participació de totes ses entitats locals que així ho vulguin.

- És que això té un avantatge molt gran: si s'equivoca sa regidora, a més d'haver d'assumir ses crítiques en solitari, es genera frustració entre sa gent; en canvi, si s'equivoca una comissió àmpliament representativa, d'alguna manera és tot es poble que s'apunta s'èxit i és tot es poble que assumeix un possible fracàs.

- Em fa cara que no estarem gaire a veure com en un plenari de s'Ajuntament, s'oposició presenta una moció reclamant sa recuperació de sa comissió de festes.

- Esper que així sigui.

- També n'hi ha que troben que això de ses festes genera massa literatura, i que en es poble hi ha molts d'altres problemes per resoldre, abans de perdre es temps amb festes.

- Això és confondre sa gimnàstica amb sa magnèsia. Es pobles han de fer feina i han de resoldre es seus problemes, però també han de fer festa. No en mancaria d'altra!

- Sí. Malament d'aquell poble que ni riu, ni canta, ni fa festa. És un poble mort.

- I noltros, per sort, som un poble ben viu, Tomeu.

- Ja ho pots dir, Roc.

Concert de la Coral s'Alzinar

CAFETERIA
Cala Rajada

CB

carrer l'Agulla,26. Cala Rajada

Sa Senalla fruites i verdures

Horari: de 8'30 a 13'30 h. i de 17 a 20'30 h. Dissabtes capvespre tancat
C/ Magallanes, 22 (davant Correus)
Tel. 971819203 Cala Rajada

Cap Vermell

PLENS D'HISTÒRIES

Crònica ordinària de dia 10 d'agost de 2005

Aquest plenari passarà a la història com el plenari on varen rebatejar en Muntaner: ara li diuen pel poble el "mariposón". Per què aquest nom, que pot parèixer el que no és? Doncs, perquè na Maria Orts, en una de les passades que li va fotre, li va dir que l'únic que feia era pul·lular com una papallona en primavera, en lloc de fer feina. I vegeu el que són les coses, aquesta frase ha anat derivant fins a això de "mariposón". Una simple anècdota curiosa que hem extret per fer-vos veure que en Toni Muntaner va ser l'estrella de la nit. Això sí, una estrella apagada políticament i intel·lectualment, i encesa exaltadorament, sense idees i donant una imatge deplorable i en certs passatges de la nit, llastimosa.

Dels deu punts que tenia l'ordre del dia només hem de dir-vos que la nova jutgessa de pau torna ser Joana Llull. Aquest punt es va votar en secret perquè els del PSOE ho demanaren, però la veritat és que ho haguessin pogut fer a mà alçada ja que tots vàrem saber de qui era cada un dels vots. Per cert, el PSOE va votar en blanc. També es varen dur al plenari una moció d'EU relativa al transport públic interurbà a Capdepera i una d'UCAP-UM relativa a la campanya de conscienciació d'utilització del casc per part dels motoristes.

Abans de passar als precis i preguntes, es presentaren dues mocions per via d'urgència. La primera, de tota l'oposició, fou per demanar un ple ordinari cada mes. Adduint que aquest equip de govern fa molt poca feina, que les coses van molt malament, que convoquen poques comissions informatives i que necessita un major control, l'oposició, fent valer la seva majoria, va aprovar la moció no sense haver escoltat, abans, uns quants doïns d'en Toni Muntaner, que va ser l'únic que va obrir boca en aquest punt. En Toni es va queixar de que no s'hagués informat prèviament de la presentació d'aquesta moció i acte seguit va carregar contra la oposició dient que si tenien la majoria absoluta el que haurien de fer era governar, però la seva manca de capacitat d'enteniment els ho impedia. A Muntaner li farien un bon favor, però sembla que no tothom, només per poder comandar i cobrar un sou fix cada mes, es voldria entendre amb el dimoni. L'oposició és molt diversa i no necessàriament s'ha d'entendre per governar. Ell va triar estar aquí on és. Així que ha de menjar morena. Curiosament, a la votació corresponent d'aquesta moció, Es Grup va ser l'únic partit que ho va fer en contra. Una altra moció, presentada per UCAP-UM, feia referència al Claper des Gegants. Es demanava la intervenció municipal davant l'abandó i la deixadesa del lloc. El Batle, abans de passar als precis i preguntes, va recriminar a UCAP-UM que durant els quatre anys anteriors, quan ell estava a la oposició, mai li varen dur cap moció ni una a plenari, perquè totes acabaven oblidades al fons del calaix.

En la part de control, en Pep Serra va ser aquesta vegada més avorrit que mai. Vull destacar de la seva intervenció que demanà continuïtat en les accions contra els locals que fan renous i que incompleixen les normatives, referint-se al cas del Mallorca com a punt de partida. Tots sabem que en Pep Serra és la primera vegada que participa institucionalment en la vida política del municipi, però qualcú del seu equip li hauria d'explicar el que feien els seus companys quan tenien la batlia: res de res. Per tant, sona una mica malament que ara el representant del partit que possiblement te més culpa del desordre que hi ha a

Cala Rajada, vulgui donar lliçons del que s'ha de fer. Que ell no ho faria, molt bé, però encara ho ha de demostrar.

En Fernando Peñalver va ser més dinàmic que en ocasions anteriors i va pegar una bona passada a l'equip de govern. Va demanar quantes multes havien posat per renous, brutor, etc. No va obtenir resposta. També va demanar quants d'equips de música s'han requisat. Tampoc va obtenir resposta. Va sol·licitar l'estricta aplicació de les ordenances i més voluntat política per fer-les complir. El tot inclòs també és considerat un problema pel PSOE. En Fernando va demanar molt encertadament crear una comissió per fer un seguiment del tot inclòs, en la qual estiguessin representats tots els partits polítics, comerciants i veïnats, però no va parlar d'hotelers.

Es veu que era dia d'inspiració ja que en Mateu Garau també va estar molt encertat i va donar una bona passada a l'equip de govern. En la seva línia habitual, va demanar un aclariment del conveni urbanístic de Cala Mesquida i va exigir al batle, o a qualsevol membre de l'equip de govern, que deixassin de dir mentides als mitjans de comunicació sobre l'aprovació del conveni. L'apartotel Green Garden va tornar ser motiu de pregunta indignada ja que el problema amb els aparcaments no es resol. En Mateu va amenaçar amb denunciar-ho al Consell Insular. Les festes de Canyamel varen dur el regidor del PSM a queixar-se per la inoperància i la deixadesa de l'equip de govern envers aquest nucli del municipi. Sembla, d'altra banda, que el port esportiu preocupa molt al PSM des que s'ha aprovat la nova llei de ports. Va demanar si l'Ajuntament té cap notícia sobre el projecte d'ampliació. Pareix ser que de moment no es mou res. En Mateu, en nom del seu partit, va acabar demanant al batle, que és qui està al capdavant d'un equip de Govern inoperant, que en vistes de la deixadesa, peresa, ganduleria, prepotència, desídia, intransparència, enganys a la gent i afany de superioritat que han demostrat fins ara, i tot això en un municipi que va cap a pitjor, que actuï en conseqüència i, si no es veu capaç de redreçar la situació, que deixi el lloc a un altre. En poques paraules, li va demanar quasi la dimissió perquè, va dir, no és capaç de tirar endavant amb el carro municipal.

Com ja he dit al principi, Na Maria Orts va pegar una monumental rabejada a en Muntaner i als seus socis del PP. A en Toni el va acusar de ser un gandul i de passar de tot, a part de moltes altres coses que va concretar. Jo no hi vaig per la Sala, però tot el poble parla de la poca presència del regidor d'Urbanisme en el seu despatx i a les comissions informatives. Si realment és així, el Batle l'hauria de cessar i donar pas a qualcú més feiner. En general, Maria Orts va acusar tots els que governen de no merèixer el lloc que ocupen. Va fer un repàs de les qüestions que, mes rere mes, surten als plenaries ordinaris, com ja havia exposat abans Mateu Garau. Na Maria va acabar la seva intervenció dient que cada mes que passa més la decep l'actual equip de govern. Possiblement, a hores d'ara més de mig poble està totalment decebut, a punt de la depressió. Aquest equip de Govern (per donar-li qualche nom) farà bons els anteriors, i això era molt, però que molt, mal de fer.

C.B.F.

Parlar amb les plantes

Jaume Fuster Alzina

La nostra veïna xerra amb els cossiols. És major, viu sola, no té ca... i xerra amb els cossiols. A la finestra que dona al celobert de la finca, hi té geranis, i els ha posat noms: “Encant”, “Preciós”, “Vermell”... No se n’amaga gens ni mica. A vegades, si em veu, de la finestra estant, em saluda, i després escomet alguna de les seves plantes: “Hola, “Vermell”, com ens hem aixecat, avui? Fas mala cara. Crec que ahir vas beure massa, i a tu l’aigua no t’agrada gaire. Ja ho sé, ja. Avui, ni una gota, no et preocupis”. I, dit i fet, es posa a regar. Qualque pic no la veig, però, especialment a l’estiu, quan tenim les finestres obertes, l’escolt anar i venir per la casa, mentre escomet una begònia, “Uep, na “Xalesta”, quin ull més viu que ha tret. Estic molt contenta, de tu. Quina begonietta més aguda que ets”; o la sent que saluda una falguera esponerosa, “Mira-la, na “Verda”, si hi va bona. Ets l’alegria de la casa, “Verdeta” meva. Ai, com t’estim”. I així...

Quan ens trobam a l’entrada, o a l’escala, jo sempre li pregunto per les plantes. “Què, com van les alegries?”, o “Què fa aquella pelargònia que anava una mica mústia?” La senyora Àgata està molt satisfeta del meu interès i em dona explicacions addicionals: “Les tenc molt mal avesades, les meves plantetes, però no totes m’ho agraeixen igual. Hi ha de tot, com entre les persones. A algunes se les veu contentes, quan els xerr, i creixen com carabasseres si els cont coses dels arbres del carrer o de les flors del parc. Els agrada saber coses del món. D’altres, en canvi, ni m’escolten. Tenc un gira-sol que ho té molt bo de fer, donar-me l’esquena. Desagraïdot! Ja dic, hi ha de tot”.

No fa gaire, la nostra veïna va retirar un dels geranis de la finestra del celobert, en “Preciós” crec que era, que s’havia assecat de mala manera. La vaig sentir que el renyava, mentre se’n duïa el cossioll musti de la finestra: “Dolent, més que dolent. Que no et cuidava bé, jo? O és que no t’agradaven, les coses que et contava? Que n’hauries sabut, tu, del que passa en el carrer, si jo no te n’hagués informat?” Se la veia molt afectada, a la pobra dona. Pocs dies després, el gerani mort fou substituït per un altre d’esponerós, blanc, acabat de sortir d’alguns d’aquests viviers confortables on la vida és fàcil. El nou gerani, de sobte, es va veure forçat a iniciar l’adaptació, no sempre senzilla, a una nova vida compartida amb la nostra veïna, enyorant segurament els temps passats a recer de la coberta plàstic on havia nascut.

De la mort d’en “Preciós” jo en tenc una teoria, que vaig explicar a la meva dona, però aquesta se’n va riure de mi obertament. “La senyora Àgata –em va dir– t’ha contagiada la seva dèria i t’has arribat a creure que, efectivament, les plantes escolten i, el que és pitjor, t’has convençut que entenen el que els diuen”. La meva dona es pensa que m’he tornat boig, però jo he arribat a la conclusió que “Preciós” es va suïcidar. Sí senyor. Últimament, la nostra veïna, veient que aquest gerani s’havia esgrogueït una mica, res, coses naturals, va començar a recitar-li poesies de Campoamor i d’Espronceda. Jo vaig aprendre “El capitán pirata” a força d’escoltar-la recitar a la nostra veïna. La senyora Àgata hi posava molt d’èmfasi, especialment quan arribava a allò de “Navega velero mío, sin temor, que ni enemigo navío, ni tormenta ni bonanza tu rumbo a torcer alcanza ni a sujetar tu valor”. Declamava gesticulant espectacularment, feta una rapsoda, però és evident que a “Preciós” la poesia romàntica no li agradava gens ni mica. Ho vaig intuir el primer dia. El gerani no fugia perquè no podia, enterrat com es trobava, dins el cossioll, fins als genolls. Ho sé cert: detestava la poesia romàntica. En “Preciós” es va suïcidar. Més ben dit, es va deixar morir, va renunciar a una vida compartida amb recitals que solien començar amb versos com “Era un día de febrero, ventoso, lluvioso y frío. Cada camino era un río y un charco cada sendero...” I clar, això, un dia i un altre dia, és mal de pair. La senyora Àgata hauria d’haver provat amb Ferrater, o amb Foix. Amb Carles Riba, potser.

La meva dona, poc imaginativa com és, es conforma amb una explicació més pragmàtica: en “Preciós” va morir negat. “La senyora Àgata rega massa els cossiols, i els geranis volen poca aigua”, em diu, i d’aquí no la trec. No creu en res. Però, i això que quedi entre nosaltres, les alegries de la nostra terrassa són unes altres des que els llegesc contes de Pere Calders. Van, de bones...

Climent Picornell

turisme i territori (*)

Climent Picornell i Bauzà va néixer a Palma el 24 de novembre del 1949. El 1976 es llicencià en geografia per la Universitat de Barcelona i el 1989 s'hi doctorà per la UIB amb la tesi Turisme i territori a les Illes Balears. Del 1976 ençà és professor de la UIB. Fou vicerector de Coordinació Educativa del 1989 al 1994 i director de la revista universitària Treballs de geografia del 1988 al 1995. És autor de 700 anys de cartografia a les Illes Balears (1986), Conèixer Palma (1987), Els impactes del turisme (1992), Turisme: la formació, la rehabilitació i les noves modalitats turístiques (1994) i Els viatges dels mallorquins (1997), i coautor de Geografia humana de las Islas Baleares (1989). Del 1987 al 1995 dirigí la revista El Mirall. És membre de la Societat d'Història Natural de les Balears, de l'Obra Cultural Balear, de la Societat Catalana de Geografia, de la Societat Arqueològica Lul·liana i del Cercle d'Economia de les Balears. Ha estat guardonat amb els premis Baldiri Reixac (1982) i Pau Vila (1984).

- És evident que el seu centre d'interès és l'estudi del turisme. No és el tema al qual m'he dedicat més, però si que és ver que és el tema al qual hi he dedicat més darrerament. Vaig començar dedicant-me a la cartografia antiga, que m'agrada molt, però una cosa dugué a una altra i finalment t'adones que gairebé tot en aquest país gira al voltant del turisme, tant si ens agrada com si no. La meua tesi doctoral es titulà Turisme i territori a les Illes Balears i em vaig orientar cap a aspectes que tenien relació amb el turisme. Primer vaig fer turisme i medi ambient, llavors me vaig dedicar a estudiar el procés de caire social que havia generat el turisme, el que anomenam impactes del turisme. Ara encara segueixc amb el tema, tot i que me'n vaig deslligant una mica perquè crec que quan sols mires la mateixa cosa arribes a haver de menester posar-hi una mica d'espai.

- Aleshores, quin és el seu centre d'interès ara mateix? Actualment m'interessen els empresaris turístics a partir de la idea expressada per Josep Melià en el seu llibre Els mallorquins, on deia que el turisme ens duria una nova burgesia que seria la classe social que empenyeria la societat de Mallorca. De fet, aquí no n'havíem tengut, de burgesia, i veia el procés de forma positiva fent un paral·lelisme amb la burgesia catalana. D'aquí em sortí la idea d'analitzar aquest tema. Els dos darrers anys m'he dedicat a investigar el que s'anomenen cicles de vida de les destinacions turístiques, popularment coneguts amb el nom de booms turístics. A les illes Balears n'hi ha hagut tres, de booms: el dels anys 60, el que va seguir a la crisi del 1973 i el que, en els anys 90, seguí a la davallada dels anys 80. Aquest darrer és el més gran de tots perquè hi havia anys que augmentàvem un milió de turistes per anys, fins el punt que vàrem estar a punt d'arribar als dotze milions. Pensau que quan vaig començar a estudiar aquests temes estàvem en tres milions de turistes anuals i pensàvem que Mallorca no resistiria aquesta pressió.

- No hi ha dubte que el turisme ha estat i és molt important per a Mallorca, però hi ha gent que considera que els beneficis que ha dut no compensen els perjudicis que s'han derivat. Efectivament el turisme ha estat molt important

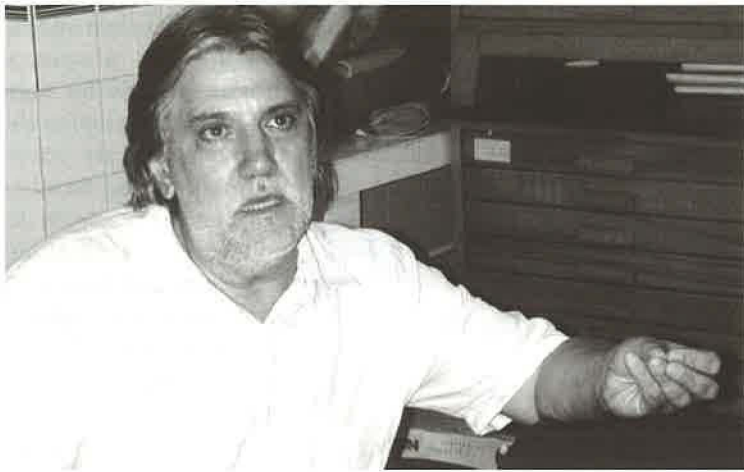

i el canvi de societat que ha implicat també, això és evident, però no tothom pensa el mateix quan valora el fet turístic. Vam investigar aquest fet i, efectivament, hi ha gent que pensa que el turisme és la causa de tots els mals, que ha estat la pesta per a les illes Balears, però també n'hi ha que està molt contenta amb el turisme i que encara en voldria més. No podem generalitzar.

- Els impactes que ha produït són visibles, però han estat millors o pitjors per a Mallorca? Millor o pitjor són qualificatius que no podem fer servir de forma absoluta. Algú considerarà que els impactes han estat dolents i hi haurà que pensarà que han estat positius. Per a una persona a qui agrada la cultura popular o per a un antropòleg, per exemple, el turisme ha estat un desastre, però també hi ha gent que considera que aquest mateix turisme ha donat molta feina, ens ha fet rics i ha millorat la qualitat de vida.

- L'ecotaxa que aprovà el govern del Pacte de Progrés va ser absolutament rebutjada pels hotelers.

Dir la paraula hotelers com un conjunt és un altre error. D'hotelers n'hi ha de molts grans i altres de més petits. Evidentment són un gremi i tenen un conjunt d'interessos genèrics, però no són els mateixos interessos els dels més

grans que els dels hotelers més petits. El que va fer l'ecotaxa va ser mostrar els hotelers a la opinió pública com una classe social, com un lobby de pressió que mai abans no s'havia mostrat. L'hotelers, tal vegada perquè no li feia falta, mai no s'havia mostrat i sempre havia quedat en un segon terme. L'ecotaxa va generar un debat públic, un debat que sempre he considerat que no era bo, on l'única cosa que interessava era saber si estaves amb uns o amb els altres.

- **Quin és l'actual model turístic?** Això que se'n diu model turístic de les illes Balears que ningú sap que és i que molt poca gent sap definir. El conjunt d'elements que configuren el que podríem dir model turístic és un model que durant molts anys ha estat sustentat sobre el sol i la platja, un turisme de classe mitja-baixa, sobretot alemanys i anglesos. Aquest model començà a funcionar els anys 50 i 60. Amb el creixement de la demanda de venir a fer vacances a les illes Balears hi va respondre una oferta que no sabia què havia de fer per donar a l'abast i es produí el que coneixem amb el nom de boom turístic. Era un model molt senzill amb turistes que venien a passar uns dies a l'hotel vorera de la mar.

- **Quines eren les diferències de models?** Després del model de residència en hotel, el segon boom es fonamentà sobretot en els apartaments, posteriorment, quan ja estava regularitzada l'oferta d'apartaments, sortí una nova oferta que anomenam "oferta paraturística", que detectàrem quan no coincidien el nombre dels turistes que arribaven amb les pernотacions a hotels i apartaments. Era l'oferta de segones residències, a la qual es referien els hotelers en temps de la

polèmica per l'ecotaxa, quan deien que el 40% que arribaven no pagarien l'impost perquè, com recordareu, es recaptava a hotels i apartaments.

- **Cap a on està evolucionant el turisme?** Les megatendències diuen que la gent de cada vegada viatjarà més i de cada vegada ho farà per períodes més curts. Això ja està passant, com també s'ha fet realitat que la gent de cada vegada viatjaria més enfora perquè s'abaratirien els preus, que cercaria altres segments fora dels convencionals "sol i platja", que els joves també viatjarien i que la gent gran s'incorporaria al turisme. Tot és veritat, però no deixen de ser megatendències, després sorgeixen altres factors que no es poden controlar perquè són imprevisibles, per exemple, ningú, fa set o vuit anys, hagués previst que la facturació i reserva a través d'internet fes el bot que actualment està fent. Avui hi ha un dotze per cent de contractació per internet. És un element extern al model turístic que ningú tenia en compte.

- **Es pot planificar?** Els models turístics de les Balears sempre han estat condicionats per factors externs. El fet que venguin turistes no ha estat només perquè hi hagi sol. En les pujades i baixades del turisme han influït decisivament la situació política, econòmica i social de cada país, de les crisis del petroli o de la situació mundial. Les vagues dels miners anglesos o la unificació d'Alemanya es deixaren sentir amb força aquí. Estam davant d'un mercat de quatre-cents milions de possibles turistes que està sotmès a fluctuacions que nosaltres no podem controlar. El nou model turístic de les illes Balears és un nou model que ha canviat. La nostra economia està fonamentada en el turisme i és molt difícil que això canviï, però el model turístic està canviant. T'othom ha après que no necessita venir amb un paquet sencer de molts dies, que pot agafar una companyia de baix cost que li cobrarà 29 euros, cosa que no s'havia vist mai.

- **El "tot inclòs" pot ser una solució?** El "tot inclòs" té respostes desiguals. N'hi ha que diuen que hi ha tot inclòs de qualitat, també n'hi ha que diuen que a les illes Balears el tot inclòs té dificultat per ser de qualitat, no perquè l'hotel sigui dolent sinó perquè el tot inclòs implica espais grans i oferta interior.

- **Això implica tenir una determinada tipologia de visitant?** Nosaltres n'hem tengut sempre del que abans anomenàvem "turisme d'espardenya". Quan vàrem fer el llibre blanc de turisme, arribàrem a fer una catalogació de turistes on hi havia un percentatge que, després de pagar les despeses tangibles i intangibles, arribàvem a la conclusió que no ens convenia que venguessin.

- **Sempre hem sentit dir que les grans fortunes de Mallorca, al començament no hi creien, en el sector turístic.** A les illes, un dels elements que va possibilitar l'evolució turística van ser els tour operators, els majoristes del turisme, companyies internacionals que tenen els seus propis interessos i que es dediquen a tragar gent d'una part a l'altra. Ells van ser un factor decisiu perquè al principi, quan començà a arribar el turisme, eren els únics que veien que el turisme era un negoci. La burgesia preturística de Mallorca no ho veia així i no invertia en hotels, de tal manera que la gent que es va dedicar al turisme quan volia fer un hotel qui li deixava els

l'havana
emmarcació

- *Tot tipus de vases
- *Venda de làmines
- *Venda d'obra gràfica de pintors mallorquins
- *Restauració de mobles

c/ Antoni Maura, 17 - 07590 Cala Rajada
Tel.971 819526 - havanamarc@hotmial.com

doblers eren els operadors turístics.

- I quin era el procés per poder fer un hotel comptant amb l'ajuda dels operadors turístics? La companyia deixava els doblers, es construïa l'hotel i se'n reservava unes determinades places fins que li amortitzaven el crèdit. Deim, per això, que a les illes Balears existia una cosa que se'n deia oligopoli de la demanda, és a dir que la demanda estava controlada pels grans operadors.

- Encara es produeix això?

Actualment hi ha un grup de grans hotelers que han crescut tant que són capaços de comprar part dels operadors turístics. En el tema del turisme han canviat moltes coses i el clixé de fa cinquanta anys ja no és vigent.

- És encara Mallorca una destinació preferent? Durant bastants anys en els primers llocs del llistat de preferència sortien hotels de Mallorca, però actualment no hi surten. En els deu primers llocs la majoria són hotels turcs, de nova construcció, amb molt d'espai, amb una oferta que ofereix molts serveis. Per altra banda els europeus s'han acostumat a no viatjar tant com abans i s'hi estan menys dies en la seva destinació, la qual suposa menys despesa.

- Per tant hi ha d'haver un canvi. Crec que els models canvien a gran velocitat i pens que a vegades les modes i les tipologies fan més via que la consolidació del model. El que evidentment la gent demana ara és més qualitat i respecte mediambiental perquè no vol ni renous ni zones brutes. De cada vegada aquestes exigències seran molt superiors. El nivell de fidelitat i de repetició a les illes Balears sempre ha estat enorme, això volia dir que el producte que compraven els satisfieia, els agradava també per l'entorn que trobaven fora de l'hotel, actualment tothom sap el que ha passat amb la famosa dita que una cervesa a s'Arenal és més cara que a Hamburg, avui amb l'euro tothom pot comparar preus.

- S'ha de reordenar el sector cap al turisme de qualitat?

Quan demanes a la gent quin tipus de turisme és el que vol, sempre diu que el turisme de qualitat, però queda per definir el que cadascú entén amb aquest concepte. Consider que el concepte turisme de qualitat és profundament antidemocràtic si el centram en aquells turistes que gasten més. Però quins són els turistes que gasten més? Evidentment els que practi-

quen el golfi la navegació, aleshores si volem que en vinguin més d'aquests turistes hem de fer més camps de golfi ampliar els amarraments als ports esportius. Tanmateix, però, no hi ha milions de milionaris i si nosaltres hem tengut èxit fins ara ha estat perquè hem explotat la franja social de les classes populars, els proletaris europeus, que

per l'evolució tècnica s'han pogut permetre venir de vacances a les illes Balears per un preu que formava part de la conquesta social de les vacances pagades. Ara resulta que no els volem, perquè n'hem tengut massa.

- Es parla de sostenibilitat turística. La paraula sostenibilitat és una paraula que ara està de moda i que ha tengut èxit. Com a idea, la sostenibilitat turística m'agrada però hi ha paraules que amb l'ús es devaluen i arriba el moment que es fa necessari posar-nos d'acord en el seu significat i definir què entenem per sostenibilitat. La sostenibilitat té tres potes, l'ambiental, l'econòmica i la sociocultural, mesurar els diferents impactes és mal de fer, sobretot el sociocultural. Molts hotels es van fer en zones dissenyades per ser residencials, per tant hi va haver una manca de planificació i arreglar ara això és difícil. S'han fet plans de qualitat, nous passeigs marítims... però crec que encara van més ràpids els canvis de model.

- Pot mesurar-se la sostenibilitat d'un territori, és a dir, la quantitat de població que pot suportar? Si, però també depèn de qui faci la mesura. Els límits de tolerància es dictaminen en funció d'alguna cosa, per exemple de quina quantitat de gent és capaç de suportar un determinat recurs com pugui ser una platja sense fer-li mal. Depèn d'on hi posem el límit. En alguns casos un petit grup de persones pot fer molt de mal i en altres no. La gent quan demanda oci a l'aire lliure, el que fa es espanyar el que va a gaudir. Hi ha un bon grapat d'espais naturals que han mort d'èxit, és a dir perquè han estat visitats per molta gent. Els EUA, que tenen molta experiència perquè tenen el parc natural més antic del món, el de Yellowstone, han arribat a la conclusió que han de limitar les visites i que han d'invertir-hi molts doblers. Hem de saber definir quins espais poden ser visitats, quins poden ser visitats amb limitacions i quins altres no poden ser visitats, però això implica inversions importants.

- Quant ha canviat la societat de les illes Balears per mor del turisme? És molt difícil mesurar això. Tots deim que molt però no sabem quant. Els impactes econòmics poden mesurar-se amb més facilitat que altres. Les illes Balears són un veritable laboratori en turisme. Un dels elements que teníem per investigar era el de la percepció dels residents. La percepció s'ha d'estudiar de forma acadèmica i científica mitjançant enquestes fiables i versemblants. Ara mateix en tenim dues, d'enquestes, una que es va fer en temps del Pacte de Progrés, l'altra ha sortit fa poc i ambdues són molt coincidents. A l'hora de valorar l'opinió de la gent sobre el turisme hi ha acords comuns diria que en un 90% i que resumiríem en "el turisme ha

PASTISSERIA

VILA

carrer major, 49 - tel. 971-56 41 91

CAPDEPERA - MALLORCA

estat bo, però ha afectat molt el medi ambient". En els aspectes socioculturals no hi ha tanta coincidència.

- S'ha pogut mesurar el marge de benefici que deixa el turisme, descomptant les despeses intangibles?

Això no se sap tot i que s'ha intentat, però mesurar les despeses intangibles és molt difícil. Ara s'han començat a mesurar els costos mediambientals, com per exemple posar preu al paisatge.

- Es pot posar preu al paisatge? Es pot fer. Anem a un exemple: si construïm dues cases ben iguals però a una l'encaram amb una vista meravellosa i l'altra a les façanes d'altres veïnats és evident que no tendran el mateix preu i que la primera serà més cara que la segona, amb la qual cosa arribam a la conclusió que el paisatge té un preu.

- De quina manera els actuals plans de carreteres afecten el territori? És l'ordenació territorial la que preveu on han d'estar les carreteres, on hem de posar els hospitals i on hem de fer sòl urbanitzable. L'estructura de l'explotació urbanística aquí la va dur a terme una llei, la llei d'ordenació territorial, que preveia una espècie de legislació en cascada: primer la llei d'ordenació territorial, llavors les directrius d'ordenació territorial, després els plans per a cada illa d'on sortirien els plans directors sectorials, els plans generals per a cada municipi i els plans generals per cada zona del municipi. Però resulta que els plans de direcció sectorial es començaren a fer abans dels territorials, les DOT s'aprovaren ara fa cinc anys... en resum, que tenim una ordenació territorial que es fa a empentes alterant les jerarquies previstes. Ara estam aplicant el model de carreteres de la dreta, que és el

d'autopistes, un model amb molt de consum territorial que té alternatives viables.

- Els metres de terra són els que són en una illa, arribarà el moment que no podrem circular per saturació? Com amb el tema del turisme, hi ha diferents aproximacions i deferents visions. Puc tenir, per exemple, la visió que el turisme ha estat dolent a les illes, però serà una percepció personal, des del punt de vista acadèmic he d'estudiar el fet d'una altra manera. Si ara desenvolupéssim tot el sòl urbà i urbanitzable, tot s'edificàs, tot s'omplís, seríem entre quatre i sis milions d'habitants. Això no toca que s'hagi de produir, ara bé a mi no m'agrada ser apocalíptic ni fer por a la gent, però si a mi m'haguessin dit l'any 75, quan vaig acabar la carrera, que a les illes Balears hi arribarien anualment dotze milions de turistes, com ha passat, hagués pensat que era una bogeria.

- I els recursos? Abans sempre dèiem que la limitació del desenvolupament vendria per la limitació dels recursos, però depenent de quins siguin els interessos podem posar remei a la limitació de recursos. Si hem de menester aigua l'agafam de la mar i la dessalam a les plantes potabilitzadores, si hem de menester energia la duim de la península mitjançant cable submarí, si no disposam de més territori útil passarem a la hong-konització, a la construcció vertical i a la saturació.

- Quantes vegades s'ha superat el primer concepte de balearització? El concepte de balearització no sabem molt bé d'on va sorgir, es diu que van ser uns periodistes francesos. Ha estat un concepte que s'ha usat de manera feliç. Balearització, en el conjunt d'Europa, venia a representar unes illes on es tudevien els recursos naturals, en concret el paisatge, on hi havia un excés de turistes i a més el turisme estava dominat per una dependència externa. Ben possiblement les primeres persones que molt probablement generaren el concepte de balearització estaven més balearitzades que nosaltres i aquest terme usat per segons qui el trob molt injust. De la mateixa manera que existeix el terme balearització, també existeix el terme italianització, que vol dir que a partir d'un destí turístic que en principi era barat evoluciona, es desenvolupa molt i es transforma en un lloc molt més car i passa a ser residencial. És el que podem constatar a la costa nord d'Itàlia i a la Costa Brava francesa.

- El preu del barril de benzina ja supera els 60 dòlars, afectarà successives campanyes turístiques?

És evident que sí, però no només afecta el turisme sinó a tot allò que està relacionat amb el combustible. Hi ha factors que afecten el nostre model turístic, als quals la gent no els presta atenció fins que les circumstàncies ens fan adonar de la seva importància. El preu del viatge, per exemple, és un element molt important de qualsevol desplaçament d'oci.

- Durant el Pacte de Progrés teníem la percepció que el turisme anava molt malament, mentre que ara sembla que va d'allò més bé. És qüestió de vendre informació, de vehicular-la millor i de trobar més espai en els mitjans de comunicació. En el cas de vendre el tema del turisme en temps del Pacte de Progrés hi ha una tesi per a qui la vulgui fer sobre el tema de la comunicació i comprovar com les estadístiques que ara ens diuen que són bones abans no ho eren.

Maria I. Deià, Antoni Roca
(Fotos BMM / Pòrtula)

(*) Extret de la revista Pòrtula, informatiu de Marratxí

Auster

art en joies

carrer l'agulla, 24 taller de joieria

joieria universal

carrer elionor servera, 37 tot un clàssic

07590 cala rajada - mallorca
telèfon 971 58 82 25 - fax 971 58 82 26

juliol 2005

Agenda de la vila

Noces

dia 1, Francisco Javier Ferriol Escanellas amb Hayet Khalifa

dia 15, Lorenzo Llull Llull amb Isabel Maria Alburquerque García

dia 29 Diego Almagro Clavijo amb Jone Michela Rioseco

dia 29, Antonio Gabriel Fuster Gallego amb Eva Mestre González

dia 30, M. Angel Falcones de Celis amb Alicia Fernández Montarde

Naixements

22 juny, Maria Serrano Swiacka de Carmelo i Edyta Maria

dia 3, Manuel Álvarez Gocoy de Manuel Luís i Juana Maria

dia 3, Mohamed Kasbaoui de Hassan i Ilham dia 9, António Izquierdo Fernández de Alejandro Javier i Encarnación

dia 9, Albert Adrover Vicens de Carlos i Maria José dia 14, Alicia López Navarro de Juan Luís i Maria Angeles

dia 15, Francisco García López de Juan i Almudena dia 24, Daniela Rodríguez Ajates de José i Sonsoles dia 25, Marina Quiles López de Luís i Ascensión dia 28, Sergio Contreras Rosario de Manuel Angel i Mercedes

dia 30, Fátima Herrera Marín de Rafael Angel i Maria Dolores

Finats

dia 7, Antònia Siret Garau (1.930)

dia 10, Mateu Moll Bibiloni (1.917)

dia 21, Miquel Siret Sureda (1.907)

dia 22, Bàrbara Koch (1.960)

Assessoria Fiscal
i comptable

Magdalena Maria Fernandez
Licenciada en Ciències Econòmiques i Empresarials

CALA RAJADA

ARTÀ

Almirante Cervera, 22
Tel i Fax: 971 5645 51

Costa i Llobera, 55
Tel: 835049 fax 564551

Festival hip-hop

Dissabte dia 10 de setembre

* al polisportiu es Figueral *

* a partir de les 20 hores *

Entrada gratuïta

Grups

Nowis, Snas. Stado critiko + convidats

DJ'S

Omega, Grako

Graffiti

VORE, XAZ, DIPS, MAIO, SATH, DZT,
SIK, TASH, STYLE ALIANZ CREW

COLMADO
CA'N OLIVER
2000-2005

Ché que bó!

Amalia Garcia

Secció de fruites i verdures

e-mail: can_oliver@hotmail.com
canoliver@carne.e.telefonica.net
canoliver@canoliver.e.telefonica.net

carrer Hernán Cortés, 16, 07590 Cala Rajada
comandes:

Telèfon i fax 971 565 329 - mòbil 636 01 01 18

Horari

de 8,30 a 13,30 i de 17,00 a 20,30 h.

Diumenges: obert

cartes al director

JOAN RAI

Benvolgut Joan,

Durant vint-i-cinc anys has caminat a la recerca d'un poble perdut, per les pàgines de "Cap Vermell", i durant vint-i-cinc anys, per aquestes mateixes pàgines, has mirat d'eixermar *els cards del teu ermàs*. Nosaltres, tots els qui hem compartit amb tu una aventura que ja dura un quart de segle, el passat dia 19 visquérem emocionats un acte del qual en fores merescut protagonista. I, per què no dir-ho?, ens sentírem un punt orgullosos que, en el teu discurs, esmentassis "Cap Vermell" com a vehicle que t'ha permès transitar, literàriament, aquests cinc lustres i t'ha permès arribar al públic lector del teu poble.

"Cap Vermell" és un mitjà modest, però un mitjà al cap i a la fi, que ens ha servit, a tots nosaltres, com a vàlvula d'escapament per a les nostres curolles de conradors de la paraula. Tu n'has estat el mestre destacat, en qui els demés ens hem emmirallat i de qui hem procurat aprendre'n la lliçó sempre magistral. Llorcnç Capellà confessa que no et coneixia, i en canvi ara sap que ets un escriptor. Els qui vivim "a la perifèria de la perifèria", com li agrada dir a Miquel Mestre, tenim aquestes servituds. A Palma no en saben res, de nosaltres, i no diguem mar enllà. Perquè et considerin un escriptor, t'has de moure pels cenacles més o manco oficials de la cultura, i això tu no ho has fet, i per això només et coneixíem nosaltres i només nosaltres gaudíem de la teva prosa magnífica.

Ara a Palma ja saben que a Capdepera hi viu un escriptor. Nosaltres fa vint-i-cinc anys que ho sabem.. "Cap Vermell" va inflat de satisfacció. Un dels nostres, el millor, desborda les fronteres d'aquestes pàgines i escampa el plugim del seu verb pertot arreu. Ja era hora!

Gràcies Joan. De tot cor. Moltes gràcies.

REDACCIÓ de "CAP VERMELL"

900 77 88 99

TELÈFON GRATUÏT PER A QUEIXES I SUGGERIMENTS
AJUNTAMENT DE CAPDEPERA

batec

L'estiu és temps de xerrades a la fresca, després de sopar, o de sobretauls allargades després de dinar. En una d'aquestes, amb uns familiars vinguts de la Península, sortí el tema de la piscina de Pedro Jota, i de la reacció del nostre president demanant disculpes. Ells, els meus familiars forans, tot d'una prengueren partit a favor del periodista madrileny (pot ser coincidència, però ells també són de Madrid). L'argumentació, senzilla i contundent: ningú pot entrar a ca un altre. Resulta curiós que, en la seva argumentació, hi havia un dubte... Per què, uns mallorquins, entraren a casa del periodista i volien nedar a la seva piscina? Els semblava una postura de bojós, i més amb les mesures de seguretat que envolten aquest personatge.

Quan acabaren de parlar jo no vaig dubtar de donar-los la raó pel que fa al bessó de l'assumpte, ningú té dret a violentar la residència privada ni la intimidat de cadascú a casa seva. El problema, els vaig comentar, és que aquells mallorquins volien passar per una zona pública. És a dir, no voleien entrar a can Pedro Jota, sinó passar per una zona de domini públic que aquell senyor – amb la inefable ajuda del senyor Mates en la seva època de ministre, pretén apropiat-se, fer-se seva.

I aquests mallorquins "bojós" només pretenen reivindicar que s'aturin situacions com aquesta, situacions que sovintegen per tot el litoral de les Illes. Perquè el cas del senyor Pedro Jota, lamentablement, no és l'únic. Els rics que es construeixen xalets devora la mar, no dubten de tancar les seves parcel·les i d'apropriar-se de zones de domini públic arran de mar. Els que ho fan a fora vila, si poden, s'afegeixen bocins de terrenys públics a les seves finques. Alguns hotels assimilen zones verdes públiques com a jardins propis. Hi ha propietaris de finques que tanquen camins públics en desús. N'hi ha que es fan seus bocins de carrers. I la nostres administracions locals, el Consell i el Govern, no només no actuen amb decisió sinó que miren cap a l'altre costat. En aquest sentit, els ciutadans de les illes, dissortadament, estam ben desemparats. Si no hi ha denúncia de qualque particular, no actuen i, així i tot, no sempre ho fan amb la celeritat i contundència necessàries.

Pe què no hi ha una delimitació del domini públic marítim? Per què no es complementen i publiquen els catàlegs de camins públics? Per què no se senyalitzen els camins? Per què ningú sap, amb exactitud, on són totes les zones verdes públiques de l'Ajuntament i les seves extensions? És evident que a algú no l'interessa.

Sr. Mates, no és al senyor Pedro Jota a qui ha de demanar perdó per "la invasió" de la seva propietat, sinó als habitants d'aquestes illes que hem de patir la ineficàcia -quan no la complicitat- d'una administració que, davant els abusos dels poderosos, amb la seva ineptitud afavoreix l'explotació

tres i no res

Fa 20 anys, Cap Vermell deia...

Núm. 55, juliol 1985

Un magnífic fotomuntatge de Joan Rai, al·lusiú a les Festes del Carme, ens va servir de portada, ara fa 20 anys.

Portalet

Diuen els afectats que enguany el turisme no va massa bé i que molts de llits s'hauran quedat buits a final de temporada. Les estadístiques oficials vénen a confirmar aquestes impressions i a convidar a la reflexió rigorosa sobre el futur de la primera indústria de la nostra terra.

Aquestes paraules de dues dècades enrere mantenen tota la seva vigència avui mateix, amb l'agregant de tots els desastres que s'han fet d'aleshores ençà.

Plaça des Ssitjar

- La presentació del disc de l'agrupació "Castell de Capdepera", titulat "Dolces tonades", va tenir lloc el passat dia 5, enmig d'una festa en la qual participaren distints grups de la comarca i "Música Nostra", tot això acompanyat de coca i beguda a rompre.

- Recentment, l'associació de la tercera edat de Capdepera, "Ca Nostra", ha celebrat eleccions. D'elles n'ha sortit elegit president l'amo en Tomeu Ferrer "Segó", amb la mateixa il·lusió que si d'un fadrí es tractàs. Per molts d'anys!

- Un anys més, entorn de la setmana de Sant Jaume, els nins de Capdepera i Cala Rajada se'n van d'acampada. Enguany, és sa Duvaia el lloc escollit, i allà, acompanyats per un estol de monitors, a part de gaudir de tranquil·litat i bons aliments, celebraran unes jornades dedicades a les nostres tradicions. Esperam que s'ho passin molt bé.

- Ja han passat les festes del Carme, dins l'estil que en elles és habitual, és a dir, forta participació popular i absència de figures. Com a novetat, la missa del dia de la Patrona es va celebrar en el moll, amb gran assistència i participació.

Entrevistes

De manera absolutament distesa, el juliol de 1985 parlarem amb alguns dels membres de la nova directiva de l'associació "Ca Nostra". Ells foren l'amo en Tomeu "Segó", madò "Cateola", en Guillem Fullana, en Damià d'es Forn i na Margalida "Racona". Va ser una entrevista plena de bon humor i d'il·lusió, per part dels entrevistats: *És un club neutral, no té color polític, religiós ni de res, tots estam plegats, admetem tothom, joves i*

vells. Ara hem fet els estatuts i ha sortit una junta (...) Aquí hi ha repòs, descans, riure i respecte per a tothom.

Aquestes i més coses, ens varen dir. I fins i tot ens cantaren una cançó.

Altres seccions

- La Sala. Extractes d'acords del Ple de l'Ajuntament.
- Agenda de la Vila. CV
- Per què? CV
- Dècimes afuades. *Es Pastor de Son Perdiu*
- Història e Capdepera, Capítol XXVIII. *Joan Sancho Alzamora "Coll"*
- Materials per a la nostra història: La Casa del Governador (1). *Pep Terrassa*
- Monòleg amb l'estel de l'auga: L'enramada. *Joan Rai*
- Els Pensadors: Ortega y Gasset (2). *Antoni Riutort*
- El molí de sang. *Es Xoric de Son Xona*
- El calaix del savi. *Erep*
- El tesoro de Capdepera. *Rafael F. Ungil*
- Des del Castell amb amor. *Cap Roig*
- El pes específic de les clepsidres en el món efervescent. *Mateu Gili Mercant*
- Esports. CV

T.E.G. S.L.
(TECNOLOGIES ELÈCTRIQUES GABALLINES)
100 % GABALLINS
INSTAL·LACIONS I REPARACIONS
ELÈCTRIQUES

C/. L'Agulla, 14 - Tel. i Fax : 56 39 27 - CALA RATJADA
OFICINA I TALLER:
C/. Ferrers (Polígon Capdepera)- Tel. i Fax : 56 42 53

INSTAL·LADOR AUTORITZAT : GABRIEL TORRES MALPESA

Un per aquesta foto

La gestió dels residus urbans i del seu reciclatge ha estat, és i, possiblement, serà un dels majors fracassos dels nostres governs municipals i autonòmic, com a responsables de la seva gestió. Això sense oblidar els propis ciutadans, que sembla que ens anam acostumant a viure enmig de la brutor, fins al punt que la trobam a faltar quan no n'hi ha.

És ben cert que el sistema de recollida del Consell, al nostre municipi, és molt deficitària, que els punts verds són un focus de brutor, que manca informació, etc... però tot això no deixa de ser una excusa de tots els qui tiren els fem fora de l'horari establert, mesclen els residus en els contenidors de reciclatge (resulta increïblement difícil fer entendre que en el contenidor de paper i cartó NOMÉS hi hem de ficar paper i cartó), deixen caps, bosses o botelles al costat dels contenidors (inclús quan no són plens...), tiren objectes perillosos als punts verds, omplen els contenidors amb restes de les podes, i una llarga llista d'accions que no només no fa res a favor del medi ambient sinó que desbarata la feina que fan els altres veïnats que compleixen amb les normes.

Ara, coincidint amb la incorporació de la nova tècnica de medi ambient de l'Ajuntament, s'han repartit uns fulls en què es presenta la deixalleria del polígon (ja era hora!) i el que és més important, una còpia de l'ordenança municipal de neteja, deixalles i residus sòlids urbans, en la introducció de la qual es comenta que "no col·laborar en l'aplicació d'aquesta ordenança pot comportar algunes sancions". D'aquí a un any ja veurem quantes sancions s'han posat, especialment als grans generadors de residus, comprovarem si aquesta ordenança s'aplica o torna a ser paper mullat, com tantes altres. Allò que "*pot* comportar algunes sancions" sona massa permissiu...

PREMI CAP VERMELL 2005

DON EL MEU VOT A L'ENTITAT O PERSONA DE CAPDEPERA, QUE TROB MEREIXEDORA DEL PREMI CAP VERMELL 2005:

PODEU VOTAR ENTREGANT AQUESTA BUTLLETA A QUALESVOL MEMBRE DE CAP VERMELL O A L'APARTAT DE CORREUS 69, DE CAPDEPERA

Cap Vermell
2005

A l'estiu

A l'estiu, les neurones se'm mig fonen amb la calor, els pensaments –si és que en tenc qualcun de condret– se'n van de vacances, i les idees m'abandonen i em deixen al paio. I aixíestic jo, a aquestes alçades del campionat, malavejant que el sol no em fongui tot sencer i cercant recers on hi toqui l'embat.

Assessorament Tècnic d'Obres

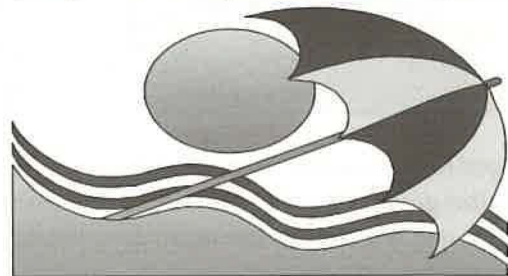
- Direcció d'Obres
- Topografia
- Aixecament de Plànols
- Decoració

Fernando Liesegang Moll - Arquitecte Tècnic
Sebastiana Mestre Brunet - Interiorista
Joan Marquès Llompарт - Enginyer Tècnic d'O.P.

Cala Rapada - 07590 c/ Almirall Cervera, 22
Tel.: 971 565724 Fax: 971 818301
e-mail: triana @ ctv.es
Artà - 07570 c/ Costa i Ulobera, 55
Tel/Fax 971 835049

Dit això, he d'afegir immediatament que aquesta estació no em resulta especialment incòmoda. Des que comença a clarejar fins que el sol surt, els dies d'estiu ens regalen algunes de les millors hores de tot l'any. En aquestes hores, els dies de bon temps, que són majoria, la mar és un llençol acabat de planxar, la temperatura és una besada i el silenci, la més bella de les músiques. Les vetlades a la fresca, amb els amics, menjant un trempó, o anant a un concert en els jardins de sa Torre Cega, fan la basca més suportable i ens ajuden a suportar els escàndols que hem de patir en moments menys delitosos.

Hi ha molta gent que es queixa de les inclemències meteorològiques de l'estiu i, per tant, no està disposada a patir-les. Hem tornat molt senyors, com deia el meu padrí. Els aparells d'aire condicionat han proliferat com la mala herba, contribuint, amb les seves emissions, a encalentic encara més l'atmosfera i fent més necessari el seu ús, en una mena de cercla viciós, de manera que el remei acabarà sent pitjor que la malaltia. Fa dos anys que, aprofitant una remodelació que es va fer a l'edifici, s'instal·là aire condicionat a l'oficina on faig feina, després de 26 anys d'estar sense aquest artefacte.

Durant tan llarg període, no em vaig morir, per no tenir-ne. I ara que en tenc, el pos fluixet i, això no obstant, em sent culpable de contribuir a la contaminació atmosfèrica i a més em sent insolidari amb tanta gent que ha de fer feina en les pitjors condicions: cuiners, picapedrers, pagesos, recollidors de fems, pescadors, repartidors... Aquests, els repartidors, els que traginen caixes de refrescs, botelles de butà, barrils de cervesa o el que sigui, es mereixen tota la meva admiració, carregant i descarregant, amb el sol a l'esquena i sense cap element tecnològic capaç de refrescar la seva feina. Ells sí, que tenen motius per a queixar-se, i no els qui no tenen aire condicionat a l'oficina o a l'habitació de ca seva.

Hem arribat al punt que no acceptam les inclemències del temps, ni a l'hivern ni a l'estiu. Voldríem controlar la naturalesa, a voluntat, però vist que no en som capaços miram de combatre els seus efectes a força d'invents com aquest de l'aire condicionat. Sembla que volguéssim viure en una primavera perpètua, sense notar el pas de les estacions. Si fa calor, ens queixam de la calor, i si fa fred, ens queixam del fred, i ens refugiam en espais climatitzats, amb temperatures entre els 20 i els 25 graus. I ens passa una mica com aquestes flors d'hivernacle que arriben ufanes al mercat, però que tenen un mal adaptar-se a la realitat climatològica de l'exterior i moltes d'elles no se'n surten. Nosaltres sortim de l'habitacle on l'aire condicionat ens preserva dels 35° a l'ombra de defora

i, clar, en sortir ens ofegam; i si entram i sortim amb freqüència, acabam que ens constipam i qui sap si generant afeccions més preocupants.

Els moderns sistemes de construcció, el preu del sòl i la necessitat d'aprofitar fins al darrer pam de terreny disponible, ens ha menat a fer cases com les que es puguin fer a Bilbao o a Lleida, per exemple. Per imperatiu econòmic (?), hem abandonat el tipus de construcció tradicional, de cases altes, amb portals al carrer i al corral, sense envans a l'entremig que obstaculitzin el pas de l'aire; les d'abans són cases fresques, que no necessiten aire condicionat. Ara els pisos tenen dos metres d'alçària, la "fusteria" és d'alumini, en lloc de persianes tenim portes, damunt el cap no hi ha teulada sinó un terrat que sofregeix, i l'aire té mal circular perquè la distribució és caòtica i per trobar una sortida ha de voltar per cinquanta racons de la casa. Naturalment, la climatització artificial és l'única alternativa.

D'al·lot, mai no vaig patir la calor que pateix ara. El mes d'agost, a cals padrins hi feia cap la parentela de fora poble, especialment de Petra, que venia a festa. No sé com ens hi agombolàvem. Record que trèiem matalassos a dins "la casa", on dormíem les criatures, perquè no hi havia llits per a tohom. Els vespres, sopàvem a la carrera, com molts dels altres veïnats del carrer de ca ses Monges. Ballàvem estrets, però la calor no era un problema. No teníem aire condicionat perquè encara no s'havia inventat, clar, però tampoc ens feia cap falta. Si l'oratge bufava de tramuntana o gregal, corria del corral cap al carrer, i si l'embat era de migjorn o de llebeig, corria en sentit contrari. Però sempre corria, fins i tot aquells dies en què no en feia ni un alè.

A mi l'estiu no em guanya. El puc dur bé. Però encara el duria millor si no ens entossudíssim a crear condicions de vida cada vegada menys confortables. Ho tenc molt clar: l'aire condicionat no és un signe de modernitat, sinó d'impotència. I de blanderia, també. Ens hem tornat molt senyors, ja dic. Per mi, un signe de progrés és mantenir una casa de les d'abans, sense malmetre'n les seves intel·ligentíssimes proporcions. Per desgràcia, això no és a l'abast de tothom i, per cert, no és e meu cas.

D'altra banda, de calor n'ha fet sempre.

PS.- *Que quedi clar que no pretenia fer un al·legat contra els aparells d'aire condicionat. D'altra banda, donada la meua proverbial incoherència, qui sap si qualsevol dia també en faig instal·lar un a ca nostra. De moment, per convicció personal i per acord familiar, no en tenim.*

Distribucions
LLEVANT

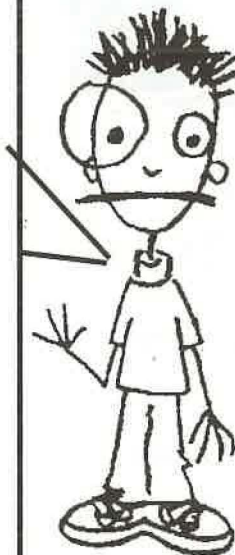
Articles de menatge
Li feim la seva pintura, en qualsevol color, en cinc minuts

carrer sa Serreta, 12
07590 Cala Rajada

telèfons. 971.818.945
971.819.209

El país més ric de món, el summum de la civilització, ens ha donat a la resta del món una gran lliçó. Bé, en realitat, algunes lliçons. Primera, que no basta poder fer les coses: s'han de voler fer. Segona, que no tots som iguals, n'hi ha uns de més iguals que els altres. Tercera, amb la natura no s'hi juga; per molt que es vulgui domesticar sempre acaba passant factura... i la paguen els més pobres!. Quarta, de poc serveix ser un gran país, si el governa una colla d'ineptes més preocupats d'omplir-se les butxaques (les pròpies i les de la seva casta). I cinquena, la llei de Murphi no és cap broma, si penses que els grans governants no ho poden fer pitjor, t'equivoques...sí que ho poden fer més malament!

I tot això vé arran de les inundacions de Nova Orleans i dels seus voltants, que ha esdevingut un monument a la desídia dels governants vers el seu poble. Era una catàstrofe anunciada, un autèntic desastre, en el país més ric del món, a la gran potència que de cada vegada mostra més els seus peus de fang.

Instal·lacions

L'Agulla S.L.

Pep Terrasa

C/. Miquel Garau, 26
07590 Cala Rajada
Tel. 971 56 36 59
Fax 971 56 54 61

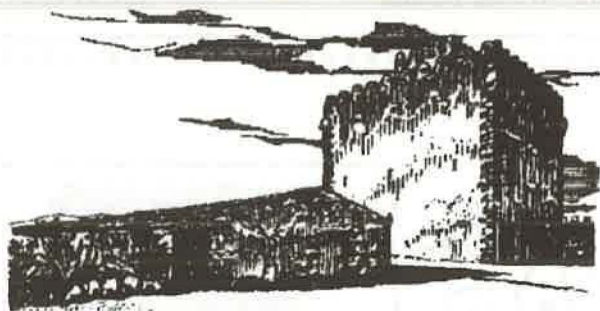
PSM Informa

És probable que hagueu tengut notícies del Ple ordinari del mes d'agost. Si és així, sabreu que va ser d'allò més mogut. No obstant això, no entraré en detalls del que va succeir, sinó que, com tenim costum al PSM, parlaré de qüestions que, al nostre parer, interessin i són de profit per al poble.

Així i tot, al Ple vaig aprofitar per retreure la poca feina que fa aquest Equip de Govern (PP-Es Grup) pel que fa a tots els reglaments, convenis, projectes, etc., que fa temps que s'han compromès a desenvolupar i que encara no han fet. Encara que són aspectes molt importants, tenim present que el que de veritat ens preocupa a la majoria de gent que vivim al municipi (perquè sembla que als del PP i Es Grup, no) és la situació de deixadesa que pateix el municipi. I quan parl de deixadesa no em referesc només a qüestions de neteja, que també, sinó a la manca d'interès d'aquest Equip de Govern (PP-Es Grup) en tenir un municipi "normal".

Personalment crec que allò que veritablement necessita aquest poble són ganes de fer feina i decisions preses amb seny, però, sobretot, que segueixin una lògica. Llavors es

Restaurant Porxada de Sa Torre

Torre de Canyamel S. XIII

Carretera de Artà a Canyamel, km5
Tel: 971 841310
porxada@futurnet.es

podrà discutir i estar-hi d'acord o no. Un exemple són els aparcaments de Can Patilla, on l'estat de les parets, a part de crear humitat als veïns, donen una imatge del poble i, sobretot durant el mercat medieval, deplorable. En aquest aspecte, encara que hem demanat una sèrie de vegades que s'arregli, no ens han fet cas, i això que només demanam que es referesquin les parets. Però ni això, s'excusen dient que s'ha de fer un projecte d'aparcaments i plaça però mentrestant, per què no és possible reparar aquestes parets? Tan difícil és? No seria el més lògic?

Aquesta deixadesa de la que parlava abans també arriba a qüestions com l'ampliació dels mercats de Capdepera i Cala Rajada. Encara que hi ha sol·licituds de més venedors, i la majoria són del municipi, fa més d'un any que estam pendents d'aprovar aquesta ampliació, que permetria, a part d'altres millores, una revitalització del mercat de Capdepera.

Un altre tipus de deixadesa va quedar palesa el dia de la verbena del Carme. Algú va trobar els sanitaris per algun lloc? I encara sort que en posaren a la plaça de l'Orient, perquè ho demanàrem, perquè no confiaven posar-n'hi.

Pel que fa a les festes, ja tendrem ocasió de parlar-ne més endavant. Això sí, des del PSM, personalment i segurament molta més gent, creim que si alguna cosa ha fallat a l'hora d'elaborar el programa de festes ha estat, precisament, la falta de seny i de lògica.

En fi, com vaig dir al Ple, la imatge que dona l'edifici de l'Ajuntament quan no hi ha gent és un clar reflex de la situació del municipi. Passau qualsevol dia de la setmana durant el vespre i segur que hi trobareu persianes, i fins i tot les vidrieres, obertes, llums encesos, etc. Com vaig recordar, l'Ajuntament és la casa del poble, és a dir, de tots; i, si tant el PP com Es Grup no són ni capaços de tenir esment d'aquests petits detalls, com que una persiana no portegi durant tot un cap de setmana, què podem esperar pel que fa a tot un municipi?

PD. Dia 10 d'agost vaig exigir que es tengués més esment amb aquests detalls perquè no es repeteixin (persianes i vidrieres obertes i llums encesos, fins i tot durant tot un cap de setmana!). El batle en va prendre nota, o això em va semblar; però, per desgràcia, en plenes festes de Sant Bartomeu, encara podem veure que això no s'ha solucionat. Ho faríeu a ca vostra?

Mateu Garau Flaquer (tel. 679 85 71 55)
Regidor del PSM a l'Ajuntament de Capdepera

Se necesita

- un/a cocinero/a
- un/a camarero/a

Para trabajar en un hotel rural

- * Trabajo todo el año
- * Incorporación en el mes de septiembre/octubre
- * Interesados mandar CV
- fax 971 84 12 92
- telf: 971 84 11 34

□□ □□□□□□ □□ □□ □□□□□□□□

□□□□□□□□ □□□□□□ "□□□□□□□□"
ANY DE SA LLATA

Fer llata (2)

Llata de capell

Per fer llata de capell s'empren uns brins que es fan de paumes de xapat. Si sa pauma és ampla, d'un mateix vri se'n poden treure dos, perquè es brins han de ser molt fins, amb un màxim d'amplària de 3 mm, com dèiem a l'article del mes passat. Sa llata de capell es fa normalment de tres caps o brins. Qualcú la fa de cinc caps, fins i tot alguns la fan de set caps; es m's rars fan llata extraviada, però sempre de tres caps. Amb l'arribada d'es turistes també arribaren tota casta de variacions. Sa llata de capell es fa amb brins blancs i humils. Es capells de foraviler eren d'ala ampla. Si es tenien poques paumes blanques per fer es capell de l'amo o sa madona, tampoc miraven gaire prim: per a ells, sa cosa més important era tapar es sol i tota la resta eren dois. Aquest capell de foraviler, d'ala ampla, també servia de paraigües es dies de pluja. Quan acabaven de batre, damunt s'era, ben suats i plens de polsim, es posaven en remull dins es safareig, a fi de llevar-se es ventim que duien aferrat; quan sortien d'es safareig, nus com anaven, es capell també servia per a cobrir ses parts íntimes, si hi havia gent externa.

Fer llata per a obra fina

Es brins per fer llata fina eren quasi iguals que es brins de capell, d'uns 3 mm d'ample, però segons quines peces es feien amb brins un poc més amples, fins arribar a un màxim de 5 mm. Quasi tota s'obra fina es feia de llata de nou caps, amb brins de xapat. Per fer obra fina especial es triaven paumes blanques com la llet. Hi ha molta varietat de peces d'obra fina; ses més conegudes són: carteres, bressos, paners, cofins, covenets, maletins...

Fer llata extra de xapat

Durant més de 40 anys, una de ses llatas més emprades per a ses peces d'obra extra de xapat, ha estat sa llata per fer bressos. Per fer aquesta casta de llata, s'empren brins de xapat de paumes blanques. Quan a una mateixa casa fan tota casta d'obra de pauma, fan servir es brins blancs com sa llet per fer obra fina, es brins blancs normals per fer llata de bres, i es brins de ses paumes més obscures són per fer llata de senalles, ventadors i tot allò que sigui obra comuna.

Padrina d'en Mateu Xerubí, el dia que va fer 100 anys

Dins sa llata per fer obra extra de xapat, també hi ha: bressos, estormies, bosses de mà, senalletes, maletes, etc.

Per a qualsevol llata d'aquestes i altres peces d'obra extra, varia molt poc s'amplària d'es bri. Per fer bressos, es mesclen es brins molt blancs amb qualcun que no sigui massa obscur. Només de ses paumes més obscures es fan brins i llata per fer qualque senalla ordinària o senetxo. . Tota aquesta llata es fa de nou caps.

PINZELADES DE “LO NOSTRO”

Recordant la tradició

En Toni Muntaner ha perdut definitivament els papers. Record, i ja ho he escrit altres vegades, que just després de les eleccions, quan negociava amb el PP, com a excusa justificadora de la caduca que anava a fer, bravejava que ell i el seu Grup moderarien al PP. Però, el que són les coses, en Toni Muntaner està en aquests moments més a la dreta que els seus socis peperos. A les reunions de les NNSS, les propostes que fa l'oposició gairebé les rectificava

sempre a l'alça. Si es proposa una edificabilitat del 2%, ell troba que es pot arribar al 3%. Si es proposa només planta baixa, ell pensa que millor amb planta baixa i pis. El més curiós de tot això és que als del PP normalment els semblen bé les propostes de l'oposició. S'ha girat la truita, ara és el PP, que modera en Muntaner. Qui ens ho havia de dir, als qui fa tant de temps que coneixem en Muntaner i que hem lliurat més d'una batalleta política amb ell, que acabaria essent l'ala dretana d'un pacte amb el PP. El que no entenc és com els seus companys de partit encara el segueixen. O és que també han tornat com ell? Potser sigui una plaga.

He de donar l'enhorabona al Batle, pel coratge que ha tingut en el tancament del “Mallorquí”, que sense cap dubte és tècnicament legal. Però és ben segur que estarem d'acord que el “Mallorquí” no és ni la causa dels problemes estructurals que pateix el nostre turisme ni l'inventor de la porqueria turística que hi ha a Cala Rajada. Els renous, la brutor, els vomitats, les pixarades, els tiqueters, les verbenes perpètuas, els locals que serveixen menjar i que no tenen WC per al personal, ni tant sols per als clients ni els minusvàlids, les quadrilles cantant a les quatre del matí pel carrers, etc. no són fruit d'una sola persona que ha tingut la idea de intentar aprofitar tota aquesta porqueria per fer una millor temporada. L'errada ha estat estirar massa la corda, fins que al final s'ha romput, pagant ell tot solet tots els tests trencats. Abans d'ell, n'hi ha hagut molts que s'han cansat d'incomplir les normes i que se n'han rigut del ball i del sonador. I per suposat, ara, després d'haver tancat el “Mallorquí”, està ple de locals que continuen incomplint les normes d'higiene, seguretat, insonorització, horaris etc. Així que, amb el precedent ja creat, no hi valen excuses per no posar un poc d'ordre a tot aquest desgavell nocturn de Cala Rajada. El “Mallorquí” ha de ser el començament; si no és així, només s'haurà produït una injustícia que ens faria sospitar que els personalismes han pogut més que les ganes de posar ordre.

A les darreres eleccions autonòmiques ens cansàrem d'escoltar els hotelers i als peperos quan deien que el Pacte de Progrés ens havia duit a la ruïna, que l'ecotaxa ens deixaria sense turisme, que els treballadors turístics es quedarien sense feina, que si tornaven a guanyar es produiria un gran cataclisme i ens fariem mil bocins. Desgraciadament, la gent se'ls va escoltar i guanyaren les eleccions, per poc, però les guanyaren. Ara ja fa dos anys que tenim govern PP, i quin és el balanç que en podem fer? Nefast. Ara, per no tenir, no tenim ni els turistes ni els diners que generava l'ecotaxa. La seva substituta, la targeta verda, és un rotund fracàs. Els experiments per intentar atreure més clients i generar més negoci-

el tot inclòs sense regular- són una autèntica sagnia per a la oferta complementària i a la llarga per als mateixos hotelers. La voracitat desfermada ha convertit una terra de cinc estrelles en un destí vacacional que s'arrossega per les pàgines de les ofertes a la baixa. I per a més inri, el govern s'està endeutant fins a límits insuportables i prohibitius: aquest any ha superat el 30%. Ara ja devem 2.572 milions d'euros i encara

manquen gairebé dos anys i un caramull d'obres que, per no engreixar el deute, és finançaran amb sistemes de dubtosa eficàcia que el que faran serà inflar-lo molt més. En poques paraules, el PP ja no és el que era. Abans, almanco, podia presumir que, com a dretans, la tradició els atorgava saviesa i experiència en les qüestions financeres, monetàries i de gestió. Però també en aquest camp estan fracassant escandalosament: la dreta ja no serveix ni per a una gestió econòmica eficaç, que era per a l'única cosa que servia. Que li diran a la gent, a les pròximes eleccions? Com els podran enganyar? Ben segur que amb les butxaques buides, sense feina i els negocis tancats o funcionant precàriament serà molt difícil tornar-los a prendre el pèl.

Ca ses Monges ha tornat ser notícia. Els experts han dit la seva. Sense restar-li el caràcter emblemàtic que té l'edifici, pensen que no es pot declarar bé d'interès cultural ja que no reuneix les suficients condicions arquitectòniques i artístiques. Però, llegint l'informe que va subscriure la ponència tècnica de Patrimoni Històric formada per cinc tècnics, em va cridar molt l'atenció l'opinió del Sr. Deia, de la Societat Arqueològica Lul·liana. Aquest expert diu que no es pot declarar BIC qualsevol cosa i que aquest és un cas concret de manipulació política. Jo penso igual que el Sr Deia. Ca ses Monges només te valor sentimental i poca cosa més. Darrerament, veim massa sovint manipulacions mediàtiques interessades que intenten guiar la trajectòria de les associacions de veïnats i d'algun partit polític. Les notícies no es creen, surten totes soles. El criteri i la independència és el darrer que s'ha de perdre.

Durant els darrers cent anys de la història d'Espanya hem tingut tres règims diferents: república, dictadura i monarquia parlamentària. I, desgraciadament, amb aquests tres règims algunes coses sempre han estat igual. Els poderosos sempre han fet el que els ha sortit dels collons. Quan han necessitat imposar els seus criteris han rebut l'ajuda del poder militar i policial i l'han tingut com a aliat que li ha fet la feina bruta. I dic tot això a propòsit del que va passar dissabte dia 13 d'agost a la Costa dels Pins, devora la casa del totpoderós P.J.Ramirez. Aquest senyor, quan ha vist que algun dels seus privilegis (la piscina a un lloc de domini públic) pot perillar, posa en marxa tots els seus mecanismes de poder i tothom es posa firmes: la policia, el Delegat del Govern central, el Govern Autòmic, la seva premsa i alguna altra afí als seus ideals fatxendes i tota la xusma de llepaculs, renegats i traïdors. Doncs bé, encara que-

da gent prou idealitzada, com jo mateix, que fa feina pacíficament i amb tranquil·litat per canviar tantes coses que no ens agraden. La seva piscina és una d'elles. La justícia ens donarà la raó i tots podrem nedar i passar tranquil·lament per aquest i tants d'altres llocs que estan tocats del mateix problema. No en tenc cap dubte. Aquesta vegada la història haurà de fer un parèntesi.

Quan estic escrivint aquestes retxes, tot just han acabat les festes de Cala Rajada. Bé, no se si es poden dir festes, ja que per no tenir no han tingut ni paperins als carrers. Un mal programa, poca fe en el patró de Cala Rajada, Sant Roc, i un nul ambient de festa han donat com a resultat aquests tres dies de fracassos en cadena. El diumenge només es varen coure 16 paelles a la festa que durant molts d'anys ha estat l'estendard del programa; podem sentenciar que aquest serà l'any de la mort del concurs de paelles, na Maribel ho ha aconseguit. Enhorabona! El mateix vespre el concert al clot de sa Grava no va quallar ni entre els més joves. El dilluns tots els nins esperant els jocs a la plaça dels Pins i els jocs que no apareixien, i per calmar els plors dels infants i la ràbia dels pares els col·locaren dins el tren a fer voltes pel poble. El vespre ens obsequiaren amb una magnífica verbena amb dos grupets que ni als hotels de mala mort els volen. Un desastre descomunal. Convendria saber què va costar aquesta vetlada ja que possiblement en saber el preu la nostra indignació pujarà notablement. A sobre, ens sentirem

estafats. Dimarts, el concert a la plaça dels Pins va ser qualitativament correcte però el grup de percussió fou inapropiat per a una vetlada com la que pretenia ser. I en parlar dels focs d'artifici, què voleu que vos digui? No sé si m'arrossegava el desànim de tants de despropòsits, però els vaig trobar molt magres i molt tard, molta gent es va quedar sense veure'ls. Resumint: encara no sé amb certesa si el que pretenen és eliminar Sant Roc o si la regidora no en sap més. Si és lo primer, que ens ho diguin i els cala-rajaders ja sabrem què hem de fer; i si és lo segon, que la regidora es dediqui a altres feines, que ha quedat ben demostrat que això d'organitzar festes no és lo seu.

No em puc escapar cap mes d'haver de escriure sobre IB3: en fan una darrera l'altra. Malgrat ja sàpiga del que són capaços aquests fariseus de la tele autonòmica del PP, cada mes se superen i em sorprenen amb alguna cacicada de les seves. Aquesta vegada li va tocar a Paco Vázquez, eivissenc i jugador internacional de bàsquet, a qui varen fer una entrevista que havia de sortir per antena el passat 3 de juliol, però com que aquest jugador duia una camiseta antiautopistes, varen trobar més adient censurar-la tota. Aquests censors de la IB3 ja no miren gens prim, em fascina la seva pluralitat i tolerància. Continuu semblant, que ben segur que en recollireu els fruits. Aquest bunyol qualque dia farà un pet.

Felip Esteva Castro

SALVEM EL CONVENT

16 d'agost, EU-EV de Capdepera

Una vegada més, i davant la posició totalment passiva per part de l'Equip de Govern de l'Ajuntament de Capdepera enfront la petició que els ciutadans del municipi han presentat per diferents vies, estem plenament convençuts de la necessitat de intentar-ho aquest cop i tots els que facin falta i per totes les vies que calguin amb l'objectiu principal de poder rebre una resposta amb solucions clares i immediates per tal de resoldre definitivament la situació en la que es troba un dels edificis més emblemàtics del nostre poble, a conseqüència de la inoperància i despreocupació total d'aquells que governen al nostre municipi, provocant la pèrdua d'una part de la nostra història, del nostre patrimoni i de la nostra identitat.

El convent de Ca Ses Monges va ser construït l'any 1891, convent on les franciscanes s'establiren a Capdepera. A la seva construcció hi varen participar activament els veïns de la Vila i des de l'any 1891 a l'any 1995 el convent va dur a terme una important tasca social, assistencial i educativa.

Desafortunadament, des de l'any 1995 es troba en un estat de deixadesa total. L'edifici es troba degradat però es conserva el seu aspecte primogènit, a la capella d'aspectes classicistes i la seva façana principal.

El passat mes d'abril es va concedir la llicència per la seva demolició i davant la urgència de la situació EU-EV i la federació d'Associacions de Veïns de Capdepera van demanar la protecció del convent al CIM.

Tot i que la resposta per part de la Comissió Insular d'Urbanisme ha estat la no catalogació del convent com a BIC, si recomanen que s'inclouï en el catàleg de patrimoni del terme municipal, garantint la preservació dels exteriors i de la capella. Catàleg que al nostre municipi és del tot inexistent.

L'equip de Govern Municipal, durant dos anys de govern, no ha tengut cap intenció de dur endavant la redacció d'aquest catàleg, tot i estant obligats per la llei.

Després de l'episodi del convent i els suggeriments del Consell Insular de Mallorca, el regidor d'urbanisme ja hauria d'haver començat els tràmits per a la seva redacció i la inclusió del convent dins d'aquest catàleg.

El caràcter emblemàtic i simbòlic del convent, la important tasca social duta a terme per les franciscanes i la notable presència de l'edifici en la imatge del poble, a nivell arquitectònic i estilístic tal vegada no són raons suficients per a que el nostre ajuntament ens escolti, però si ho hauria de ser la petició dels seus ciutadans, per la càrrega emocional d'un edifici que és del poble, que forma part d'ell i d'un trocet de la nostra història, de les nostres vides.

Davant la inoperància del regidor d'urbanisme per protegir el convent i començar la redacció del catàleg, Eu-EV ha presentant una moció per tornar a demanar el mateix que altres vegades: La immediata posada en marxa de la redacció del Catàleg de Patrimoni del Municipi de Capdepera i, mentre aquest es redacta, demanam també decretar una moratòria de llicències de demolició de qualsevol edifici incloent l'edifici de Ca Ses Monges.

Ho demanam i ho fem amb el cor a la mà, i amb el sentiment de ser ciutadans de Capdepera. A veure si així si ens escolten.

Auto Escola

CAPDEPERA

VIA JUAN CARLOS I, 139 - CALA RAJADA - CAPDEPERA
 Tels.: 971 56 33 53 - 971 56 32 60 · Mòvil: 629 62 31 54
 (FRENTE GASOLINERA)

COMUNICATS

UCAP-UM sol·licita la reimplantació de l'ordenança reguladora del lloguer de cotxes.

Una sentència recent del Tribunal Suprem dona la raó als ajuntaments.

El grup municipal reclama que l'ajuntament reimplanti l'ordenança municipal que regulava l'activitat del sector dels cotxes de lloguer, així com el seu estacionament a la via pública. Aquesta ordenança fou creada l'any 1996, a petició dels empresaris locals del sector, essent batle Joan Pascual del grup UCAP-UM. Posteriorment va ser copiada per altres ajuntaments, entre d'ells Palma, per a implantar-la als seus municipis.

La normativa fou recorreguda per l'anterior junta directiva de la "Asociación Empresarial de vehículos de Alquiler de Baleares" (AEVAB), ja que considerava un greuge comparatiu que els empresaris de Capdepera haguessin de tenir els seus cotxes dins garatges, mentre que a Palma i altres municipis s'emmagatzemaven cotxes dins finques rústiques. Actualment la majoria de finques que eren

utilitzades amb aquest fi han estat clausurades per l'ajuntament de Palma i, per això, l'actual directiva d'AEVAB no veu cap inconvenient en que s'apliqui la normativa adequant-la al statu quo del sector.

Recentment, una sentència del Tribunal Suprem, davant un recurs de l'ajuntament de Palma, ha donat la raó als ajuntaments amb el seu dret d'aplicar una normativa que reguli l'emmagatzemament de vehicles a la via pública. Per això, UCAP-UM reclama que s'apliqui de nou l'ordenança a Capdepera, amb el fi d'evitar abusos d'aparcament per part d'empreses que no tenen garatge per els seus vehicles i que realitzen la neteja i el manteniment de la seva flota a la via pública. Així s'aconseguiria evitar tant la competència deslleial d'aquestes empreses davant les legalment establertes, com reduir la manca d'aparcaments al municipi i les molèsties que suposa totes aquestes activitats al carrer suposen per als veïns.

GRUP MUNICIPAL UCAP-UM

Comunicat UCAP-UM (Capdepera) LES FESTES

Ara que ja fa un dies que han acabat les festes del nostre estimat municipi, des del grup municipal UCAP-UM, no volem desaproveïtar l'ocasió per reflexionar en veu alta sobre elles, el que representen i el que han significat.

Abans de començar volem aclarir uns fets que de ben segur ja coneixeu: el passat divendres dia 27 d'agost van ser repartits per diferents punts de Capdepera fulletons criticant aquestes festes ben igual que una notícia publicada al Diari Última Hora el passat diumenge dia 28 del mateix mes. Doncs bé, una vegada fetes diferents gestions, UCAP-UM pot confirmar que darrera d'aquests fets no hi ha cap partit polític sinó un grup de persones amb noms i llinatges que d'una forma espontània es va reivindicar, cosa que fa més important la notícia ja que manifesta l'estat d'ànims en que està immersa la ciutadania de Capdepera i Cala Ratjada.

Continuant amb la tònica de l'any passat, l'equip de govern PP-Es Grup ha tornat a optar per suprimir la Comissió de Festes i no indicar en el programa de festes on i a quina hora es feien determinats actes. El cas més significatiu que de bon segur recordareu tots van ser els focs artificials de Cala Ratjada que en comptes de començar com tradicionalment ho feien a les 22.00 h. van ser a les 00.15 h. sense previ avís.

Un altre aspecte important a destacar ha sigut el baix nivell de participació ciutadana en actes amb molt d'èxit altres anys com per exemple el concurs de paelles, de ben segur per decisions desafortunades i poc populars com no aportar des de l'Ajuntament els ingredients necessaris per fer-les.

Per no fer massa extensiva aquesta carta, des d'UCAP-UM volem acabar dient que l'estat de paràlisi i manca d'il·lusió i ganes de fer feina de l'equip de govern que des de ja fa temps venim denunciant els diferents grups de l'oposició ha sigut més que evident durant aquestes festes patronals ja que han reflectit: la manca de previsió (revelles abans de dies laborables), la descoordinació existent (jocs infantils ajornats a Cala Ratjada sense previ avís), ...

Per tot això, a UCAP-UM no ens queda més remei que suspendre aquestes festes i, per tant, a la seva regidora.

GRUP MUNICIPAL UCAP-UM

EL GLOBUS

Cap Vermell
 agost 2005
 nº 268

Obra Cultural Balear
 Capdepera
 Cala Rajada

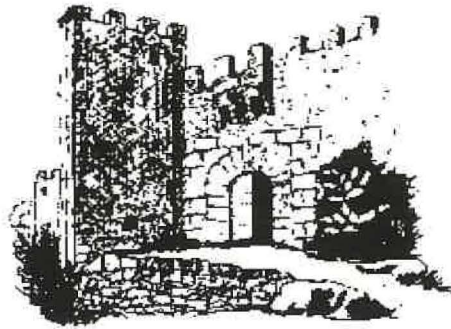
L'hem engreixat:

Joan Rai
 Pep Terrassa
 Jaume Fuster
 Paco Galià
 Llucià Rinyon
 Berta Liesegang
 Felip Esteva
 Miquel Piris
 Lluís Cerrada
 M. Àngela Melis
 Joan Torres
 Sebastià Ferrer
 Pau Alcmany

Cap Vermell
 ofereix
 aquestes planes
 a qualsevulla
 que tengui res
 a dir.

Dipòsit legal
 1197/80
 Imprès a
 Santa Margalida
 per SIBA

Amb el suport de
 la Direcció
 General de
 Trànsit

PORTALET A TEMPERATURA DE XAFOGOR

I que ho són de pesats aquests al·lotets, el tenia a punt de solfa, que ara ves tu a saber quan li tornaré a pujar la temperatura i quines confiances: bones tardes!, qui hi ha aquí!, i ja han travessat els dos aiguavessos i se'ns presenten a l'emparrat del corral, que és ben cert que la confiança fa oi, quin retgiró, m'aixec, em componc la falda així com puc, em pas la mà pels cabells, tot a la vegada i el cor bum-bum. Que no ho saben que no són hores! La cosina ens ha dit que arribàreu el cap de setmana passat i hem vingut... i en Llorenç aprofita per aixecar-se del balanci, saludar i anar-se'n a fer s'horcta.

I jo aquí, intentant quedar bé, escrivint qualsevol cosa per a la revista que també és cert que a algú d'ells els dec qualche favor; amb la xafoGOR que m'entabana no em puc treure del cap la feta del masclot centre-europeu de sa Mesquida, quin empegueïment, just de pensar-hi, amb na Catalina que estàvem esteses a l'arena i aquell annerot, a quatre passes, vengà a fer estiraments i postures amb aquella còrpora immensa, bruna, i el cullet de carn pitjada, tanga vermell, que el cap ja em donava voltes de sol, cervesa i pectorals quan em somriu profiden i m'aixec, hi vaig, zombi, cap a ell, i estant per abraçar-lo surt de no sé on una pigarda i s'hi amorra i jo mig travel i li don una empenta i torn, qüestió de mil·lèsimes de segon, a la consciència i vaig de redolons cap a l'aigua a fer-me la fonedissa, i em vull morir, i na Catalina, palplantada damunt la tovallola, sense perdre's detall que a hores d'ara ja ho deu haver contat a mig poble.

I ara aquí, asseguda a l'ombra de la parra davant el portàtil amb el cap reconvertit en una bolla de plom que pendola i les parpelles pesants que s'acluquen a 37 graus que només Tomàs Molina sap a quina temperatura de xafoGOR es correspon, amb les tecles que es belluguen, es fonen, m'aixec, me'n vaig a dalt amb en Llorenç i si s'empipa m'és igual, que una té les seves necessitats.

FLORA NOSTRA

Els endemismes dins el nostre municipi

per Felip Esteva Castro

TÀXON: LOTUS TETRAPHYLLUS **FAMÍLIA:** FABÀCIES

NOM COMÚ: TERRITJOL

COMUNITAT: CL. ONONIDO-ROSMARINETEA ASS.LOTO TETRAPHYLLI-ERICETUM MULTIFLORAE

DESCRIPCIÓ DE LA PLANTA: Herba perenne, peluda. Fulles peciolades, compostes, tetrafoliades, amb els lòbuls triangulars. Flors solitàries, grogues i amb estries vermelles al revers. Fruit en llegum

FLORACIÓ: D'abril a juny

HÀBITAT: Creix quasi a qualsevol ambient, en alzinars, garrigues, costers, talussos, replans i barrancs, gairebé sempre a llocs pedregosos; la trobam des del nivell de la mar fins al milenar de metres

DISTRIBUCIÓ: Gimnèsies (Mallorca i Menorca)

DISTRIBUCIÓ DINS EL MUNICIPI: Quasi per tot, sempre dins els ambients que li són favorables (els descrits més amunt). No te cap lloc on la seva població sigui més nombrosa.

OBSERVACIONS: Tetraphyllus vol dir que te quatre fulles, sol tenir tres folíols superiors grans i un d'inferior més petit que pareix una estípula, a vegades en té dos d'inferiors.

